

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

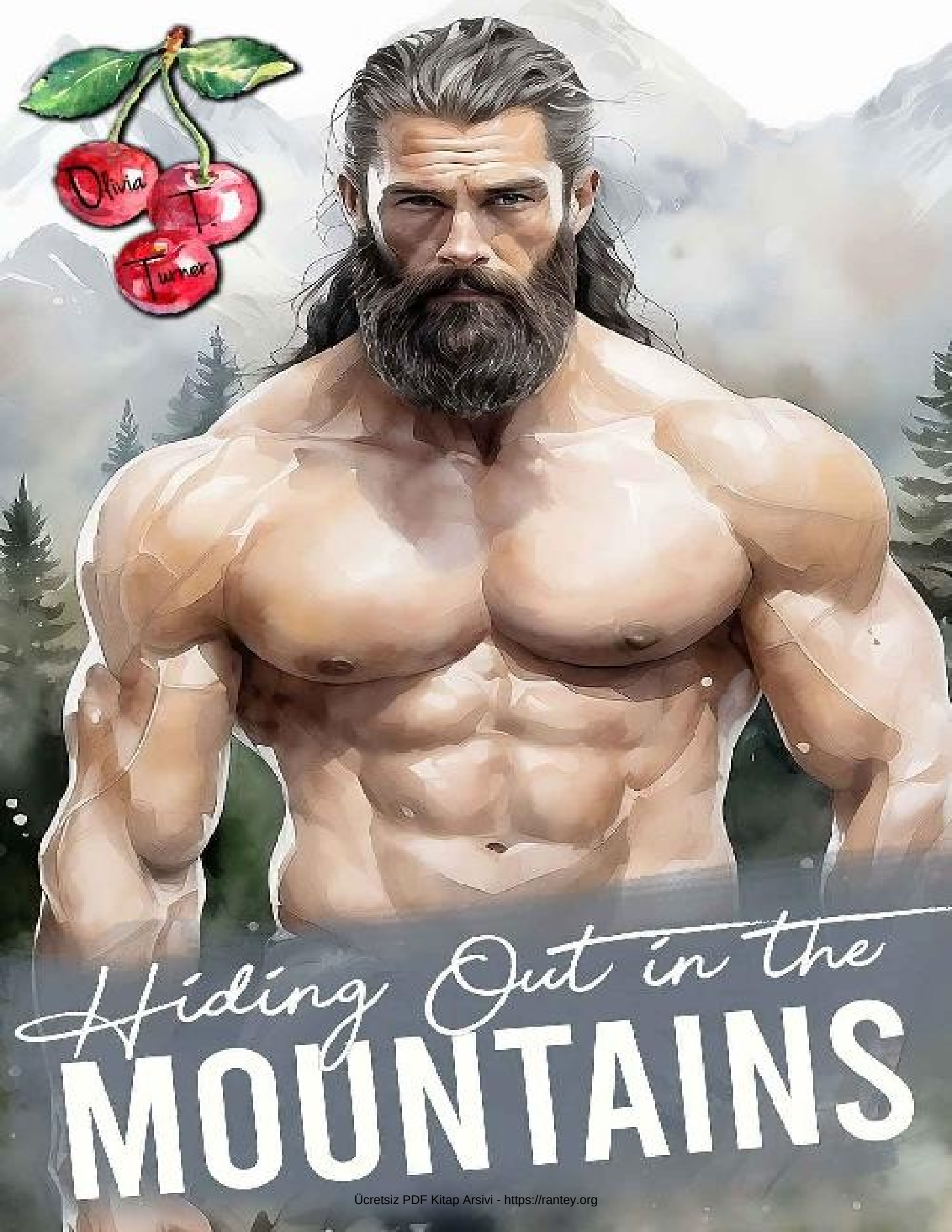
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hiding Out in the
MOUNTAINS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dağlarda Saklanmak

Greene Dağ Çocukları

Olivia T. Turner

Telif hakkı © 2023 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Olivia@oliviattturner.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin ve bir kopyasını satın alın. Teşekkürler!

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

Hakkında

O en büyük baştan çıkarıcı.
Dokunamadığım ama karşı koyamadığım biri.
Babası Deniz Kuvvetleri'ndeki en iyi arkadaşımdı.
Benim için hayatını verdi.
Peki ona borcumu nasıl ödeyeceğim?
Biricik kızını arzulayarak.
Onu son gördüğümde çocuktu.
Ama kapıma bela içinde geldi ve büyümüştü.
Büyümüş ve karşı konulmaz olmuş.
Ama benim gibi yaşlı bir dağ adamı için yasak bölge.
Ellerimi kendime saklamayı babasına borçluyum.
Ama onu istiyorum.
O kadar kötü ki doğru düzgün düşünemiyorum.
Gözlerden uzak dağ evimde saklanmasına izin
vereceğim. Onu peşindeki kötü adamlardan
koruyacağım.
Ama onu benden ve karanlık arzularımdan kim koruyacak?

Dağlarda geçen, iri yarı bir dağ adamının eski bir donanma komandosuna anında aşık olduğu ateşli bir yaş farkı romanı

melek onun kapısını çalıyor. Hile içermeyen ve süper tatlı bir HEA garantili GÜVENLİ bir okumada Aralık insta aşkı en iyi şekilde olabilir. Keyfini çıkarın!

Tüm bu hikayeleri bulmama yardım eden mistik ilham
perime.
Çok ateşli ve siki de kocaman.

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazla dağ adamı!](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Sesli](#)

[Kitaplar](#)

[OTT'ye Takıntılı Olun Beni](#)

[Takip Edin...](#)

Birinci Bölüm

Yakut

Hiç bitmeyecek mi?

Son zamanlarda kendime sıkça sorduğum bir soru bu. Yarım yamalak apartmanıma girdiğimde ve asansöre yapıştırılmış el yazısı Out of Order tabelasını gördüğümde tekrar soruyorum.

Saat sabahın biri ve ben sabahın beşinden beri çalışıyorum. Şu anda yedi kat merdiven çıkacak enerjim yok. Yüzümü yıkayacak enerjim bile yok.

Derin bir nefes alıp merdiven boşluğuna yöneldim. Bu bina Seattle'ın en kötü bölgelerinden birinde ve sabahın bir saatinde merdiven boşluğunda karşılaşmak istemeyeceğiniz insanlarla dolu. Yine de fazla seçeneğim yok, bu yüzden sineye çekip içeri giriyorum.

Buraya kadar her şey yolunda. Duvarlarda tonlarca grafiti, her yerde kırık bira şişeleri ve sigara izmaritleri var.

utanmadan sağı sola savruluyor ama insan yok. Hızlıca merdivenlerden yukarı çıktım.

Ayaklarım öldürüyor. Her gün sabah beşte insanları oturttuğum ve telefonlara cevap verdiğim lokantada başlıyor. Sekiz saatlik vardiyamdan sonra eve koşup, bir türlü hayata geçiremediğim özel çıkartma dükkânım üzerinde çalışıyorum. İnsanların online mağazamdan sipariş ettikleri özel çıkartmaları yapmak için gereken ekipman için altı bin doları bir araya getirmek üç yılımı aldı. Siparişleri -eğer varsa- bir araya getiriyorum ve sonra kapanmadan önce teslim etmek için postaneye koşuyorum. Oradan da teslimatçı kız olarak çalıştığım Çin restoranına gidiyorum.

Günler uzun ama yıllar da uzun. On altı yaşımdan beri her türlü boktan işte çalışıyorum. Şimdi 22 yaşındayım ve bu çıkartma işinin benim çıkış yolum olmasını umuyorum.

Bu işi yapmaya kararlıyım. Müşterilerime yapabileceğim en iyi çıkartmaları sunmak için son teknoloji bir yazıcı ve pahalı bir kesim makinesi almak için yıllarca kıçımı yırttım. Uzun zamandır ilk kez tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum.

İşim yürüyebilir.

Hiç bitmeyecek mi?

Belki... Belki yakında.

Yedinci kata vardığımda rahat bir nefes alıyorum. Yol boyunca binamda yaşayan müstakbel mahkûmlardan hiçbirine rastlamadım, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Burası zor bir mahalle ve her zaman omuzlarımın üzerinden bakıyorum, güvenliğimden endişe ediyorum. Bu yardımcı olmuyor.

Hayatta yalnız olduğumu. Ailem yok, iş yerindeki tanıdıklarım dışında arkadaşım yok ve kesinlikle erkek arkadaşım yok. Kendimi güvende tutmak benim işim. Başka kimsenin değil. Değişiklik olsun diye bana göz kulak olan birinin olması güzel olurdu ama bana dağıtılan el bu değil.

Ana koridorun kapısını aralıyorum ve sanki dışarıdakilere bir şey yapacakmış gibi anahtarım yumruğumdan çıkarken sesleri dinliyorum. Dairelerden birinden bir bebek ağlıyor ve duvarlardan yüksek bir bas sesi geliyor ama koridorda kimse yok gibi görünüyor.

Tanrım, buradan nefret ediyorum.

Bir gün, çıkartma işim büyüdüğünde, her çöpü dışarı çıkardığımda hayatımdan endişe etmek zorunda kalmayacağım bir yere taşınacağım.

Ama o gün bugün değil, bu yüzden kapıyı itip açıyorum ve koridordan daireme doğru aceleyle ilerliyorum. İlerlerken omzumun üzerinden bakıyorum. Duvarda yeni bir grafiti sembolü var ve birisi halının bir kısmını yırtmış. Çok güzel.

Kapıma geldiğimde kalbim yavaşlıyor. Ama tam anahtarımı kilide sokmak üzereyken, koridorun sonundaki bir kapı pat diye açılıyor.

Kafası kazınmış ve gözleri kocaman şişmiş çılgın bir adam dışarı fırlayınca sıçrayıp nefes nefese kalıyorum. Az önce bir canavar görmüş gibi koridorda koşuyor. Uzun boylu ve sırık gibiydi, bol bir kot pantolon ve kirli bir atlet giymişti. Yağsız kasları soluk terli teninin üzerinde sıkıca kenetlenmiş.

Yanımdan hızla geçerken burada durduğumu bile fark etmiyor.

"Hayır!" diye bağıırken dehşet içinde açık kapıya bakıyor.

Canavar ortaya çıkıyor. Crenshaw.

Ne iş yaptığını bilmiyorum ama çok fazla metamfetamin, silah ve ceset içerdiğine eminim. Siyah bir takım elbise - kravatsız - ve sadece uyuşturucu satıcısı şıklığı olarak tanımlanabilecek bir tarzda beyaz bir gömlek giyiyor. Başını eğmiş, koyu renk güneş gözlüklerinin üzerinden ileriye bakıyor. Yağlı saçları geriye doğru kaymış ve günlerdir tıraş olmamış.

Silahlı var! Kahretsin, silahlı var!

Adam öne doğru yürüyüp elindeki tabancayı kaldırırken kendimi kapıya yaslıyorum. O karanlık, uğursuz gözler kaçan adama dik dik bakıyor.

Gürültülü bir patlama beynime doğru roket gibi fırlıyor ve kalbimin neredeyse göğsümden fırlamasına neden oluyor. Kulaklarımda bir çınlama duyarken kaçan adam öne doğru düşüyor. Düşüşünü engellemek için hiçbir çaba sarf etmeden yüzüstü yere çakılıyor.

İşte o zaman kafasının arkasında bozuk para büyüklüğünde küçük bir delikten kan fışkırdığını görüyorum.

Tetiği çeken adama döndüğümde nefesim kesildi.

İki adam daha koşarak Crenshaw'ın yanından geçer. Birinin elinde büyük bir kilitli torba var.

Ölü adama doğru koşmalarını ve plastik torbayı başına sarmalarını izlerken bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. İçi hemen kanla doluyor.

Biri diğerine "Bacaklarını tut," diye bağıyor.

Onu koridora sürüklerler ve apartmanın içinde kaybolurlar. Başladığı gibi çabucak bitti. Yerde bir damla bile kan yok.

Koridorda Crenshaw'a bir kız katılıyor. Benim yaşlarımda, dar, parçalanmış bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giyiyor. Travma ve kötü kararlar kokuyor.

İkisinin de bana baktığını fark ettiğimde keskin bir nefes çekiyorum.

Crenshaw korkunç biri. Taşındığım apartmandaki hoş ve yaşlı bir bayan beni ondan uzak durmam konusunda uyarmıştı ve şimdi nedenini anlayabiliyorum.

O soğuk, kalpsiz gözler bana kilitlendi. O bir psikopat. Bir katil. Gözlerimiz buluştuğunda vücudum alarm zilleriyle titriyor.

Sanki aniden büyük ve aç bir kurt tarafından fark edilen yavru bir geyikmişim gibi içimi bir korku kaplıyor.

Ama dünyadaki bazı şeyler kurtlardan daha kötüdür ve Crenshaw da onlardan biri. O insan etine bürünmüş bir iblis.

Güneş gözlüklerini çıkarıp omzunun üzerinde tutuyor. Kız arkadaşı tek kelime etmeden gözlüğü alıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

Lanet olsun!

Kalbim hızla çarpıyor ve anahtarımı bulmaya çalışırken ağzım kupkuru oluyor. Sonunda anahtarı kapıya sokup yana doğru çekip kolu çevirdiğimde bana doğru koşmaya başlıyor. İçeri daldım, kapıyı kapattım ve o geldiğinde kilitledim.

Gürültü hemen başlar.

"Aç kapıyı!" diye bağılıyor kollarımdaki minik tüyleri diken diken eden derin bir sesle. "Aç şu lanet kapıyı!"

"Hayır, teşekkür ederim!" Ben de bağıryorum.

Gürültü daha da artıyor. Daha sert.

Kapıyı tekmeliyor!

Çantamı elime alıp küçük dairemden arka kapıya doğru koşuyorum. Kilidini açıyorum, kırbaçla açıyorum ve balkonuma koşuyorum. Binamda eski moda metal yangın merdivenleri var ve hemen onlardan aşağı koşmaya başlıyorum. Taşındığımda bunların güvenlik için korkunç olacağından endişelenmişim ama şimdi sahip olduğum için rahatladım.

Aşağı inerken balkonlarında takılan bazı haydutların yanından geçiyorum, ama onlar arkamdan bağırsalar bile yanlarından koşarak geçmeye devam ediyorum.

Sonunda ikinci kata ulaştığımda kalbim hızla çarpıyor ve ciğerlerim yanıyor. Merdiven yukarı çekiliyor ve birkaç metre aşağı atlamak zorunda kalıyorum, ama kendimi incitmeden betonun üzerine iniyorum.

Yedinci kata baktığımda korkudan başım dönüyor ve kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Crenshaw balkonuma daldı ve bana doğru baktı.

Gözlerimiz uzaklarda buluşuyor. Onunki daralıyor. Benimkiler genişliyor.

"Orada kal!" diye bağılıyor çakıllı bir sesle.

Arkasını döndü ve koşarak daireme girdi. Evet, lanet olsun!

Anahtarlarımı elime sıkıştırıp arabama doğru olabildiğince hızlı koşuyorum. Binanın diğer tarafında ama yine de Crenshaw'un gitmesi gereken mesafeden çok daha yakın.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye tekrar tekrar fısıldıyorum ona doğru koşarken. Bazen başlatmak biraz zaman alabiliyor. Umarım bu o zamanlardan biri değildir.

Kapının kilidini açtım, arabaya atladım ve anahtarı kontakta çevirirken şeytanın dışarı fırlamasını bekleyerek ön kapıya baktım

her an. Motor ilk denemede çalışıyor ve park yerinden olabildiğince hızlı ıkıyorum.

Caddeye ıktığında Crenshaw'ın binadan fırladığını görüyorum ama o arabasına binip beni takip edemedi gaza basıp şehrin derinliklerinde kayboluyorum.

Peşimde olmadığından emin olacak kadar şehrin dışına çıktığında kenara çekip nefes alış verişimi ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Biraz zaman alıyor ama sonunda sakinleşiyorum.

İçinde bulunduğum durumun umutsuz gerekliğı yüzüme sertçe çarpıyor ve ağlamak isteyerek başımı direksiyonun üzerine düşürüyorum.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Muhtemelen evimi yağmalıyordur. Muhtemelen kanepemde oturup dönmemi bekliyordur. Boku yedim.

Boku yedik.

Babamı gerçekten özlemeye başladım. Sıcak gözyaşları akıyor. Hıçkırıklara boğulurken direksiyon simidimden aşağı ve kucağıma akıyorlar.

Tanıdığım en sert adamdı. Ben daha on altı yaşındayken çatışmada öldürölmeden önce madalyalı bir deniz komandosuydu.

Eğer hala hayatta olsaydı, ona koşardım ve o da benimle ilgilenirdi. Her şeyle ilgilenirdi.

Ama o artık yok ve bana göz kulak olacak kimsem kalmadı.

Bu doğru değıl.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses. Karanlığın içinden çıkan iyimser bir ses.

Her zaman Jack'e koşabilirsin.

Bir nefes alıyorum ve babamın en iyi arkadaşının anısına başımı kaldırıyorum. Babamın cenazesinde üniformasının içinde nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlayabiliyorum.

"Bana her zaman güvenebilirsin Ruby," diye fısıldadı elimi tutup gözlerimin içine bakarken. "Her zaman senin için burada olacağım."

Montana'da. Üç yıl önce bana gönderdiği Noel kartının arkasından doğru hatırlıyorsam Greene Dağları'nda.

Artık orada bile olmayabilir.
Muhtemelen beni tamamen
unutmuştur.

"Hayır," diye fısıldıyorum dikiz aynasından gözlerime bakarken. "Kaçacak kimse yok. Kendi başınasın. Her şeyi atlattığın gibi bunu da atlatacaksın. Babamın ölümünü. Annemin intiharı. Eğer bunları atlatabildiysen, bunu da atlatabilirsin."

Derin bir nefes alıyorum, bir süre arabayla dolaşıyorum ve sonra bir Costco'nun arkasına park edip arka koltuğumda uyuyorum.

Ertesi sabah apartmanımın karşısındaki sokağa park edip etrafı kolaçan ediyorum. Param olmadığı halde lokantaya hasta olduğumu bildirdim ama başka ne yapabilirim ki? Üniformam üst katta.

Ne görmeyi umduğumu bilmiyorum ama gördüğümde anlayacağım. Crenshaw, dün gece cesedi apartmana sürükleyen iki adam ve diğer iki adam öğlen saatlerinde binadan kasıla kasıla çıkıyorlar. I

Arabaya binip uzaklaşmalarını izlerken başımı eğip direksiyonun üzerinden bakıyorum.

Gittiklerinden emin olunca hemen arabayı sürüp binaya giriyorum. Eşyalarımı almalıyım.

Merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı koşarken kimse tarafından fark edilmemeyi başarıyorum, ancak tam kapıma geldiğimde Crenshaw'ın kız arkadaşı evlerinden çıkıyor.

"Siktir!" Beni gördüğünde nefesim kesildi. Koşarak yanıma geldi.

"Benden uzak dur!" Yumruklarımı kaldırıp ona dik dik bakarken bağıriyorum. "Burnunu kıracağım, kaltak!"

Başını sallıyor, paniklemiş görünüyor. "Ne yapıyorsun burada? Buradan çıkmak zorundasın. Seni arıyor!"

Kavgaya istemediği belli olunca yumruklarımı indiriyorum.

"Beni bulursa ne olacak?" Bunun cevabını gerçekten bilmek istemediğim için soruyorum.

"Dün gece o adama yaptığının aynısını sana da yapacak."

"Beni öldürecek mi?"

O başını sallayınca zorlukla yutkunuyorum. "O bir psikopat. Gitmek zorundasın. Kahvaltı için dışarı çıktılar, yani yaklaşık bir saatin var."

"Nereye gitmem gerekiyor? Ben burada yaşıyorum!" "Artık değil."

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Ona inanamayarak bakarken ellerim titriyor.

"Gidebileceğin bir yer var mı?"

Jack'in sıcak gülümsemesi aklıma geliyor.

"Herhangi bir yer mi?"

Ağzım açıldı. "Belki... uh..."

"O zaman oraya git," diyor omuzlarımdan tutup beni döndürürken ve iterken. "Şimdi!"

"Sadece birkaç şey almam gerekiyor." Kapımı gördüğümde midem bulandı. Crenshaw tekmelemiş. Kapı bir aralık açıktı ve kapı çerçevesi kıymık ve kırık tahta parçalarıyla doluydu.

"Hayır," diye fısıldıyorum kapıyı itip içeri girerken.

Evim paramparça. Yağmalanmış.

Her şey gitti.

"Hayır!" Pahalı etiket ekipmanımı hatırladığımda nefesim kesildi. Boş odama koşuyorum ve her şeyin gittiğini görünce midem bulanıyor. Her şeyin.

Kurduğum hayatın - ne kadar hevesli olsa da - darmadağın olduğunu gördükçe içimde bir ölü hissiyle dolaşıyorum. Her şeyi aldılar. Duş perdemi bile aldılar. Çiçeğimi. Buzdolabım bile gitmiş.

"Crenshaw kapıyı tekmeleyerek içeri girdi," diyor kız yüzünde özür dileyen bir ifadeyle. "Sonrasında kapıyı senin için kapatmaya çalıştım ama her yeri kırılmıştı. Binanın yarısı sırayla seni soydu. Her şey serbestti."

"Bu binadan nefret ediyorum."

"Crenshaw döndüğünde hâlâ burada olursan bundan gerçekten nefret edeceksin. Gitme vakti geldi."

Herkesin bana cömertçe bıraktığı plastik bir poşeti yerden alıp yatak odama gidiyorum. Şifonyerim gitmiş ama çamaşır sepetimde dokunulmamış birkaç kirli kıyafet var. Hepsini sepete dolduruyorum.

sonra da aceleyle banyoya girdim. Diş fırçalığımı bile aldılar. Lanet olası hayvanlar!

Ne kaldıysa alıyorum; biraz deodorant, sabun ve birkaç şey daha.

Ana odaya geri dönüyorum ve duvardaki annemle babamın fotoğrafını görüyorum. Sahip olduğum tek fotoğraf bu.

Fotoğrafi duvardan indirip onların gülümseyen yüzlerine baktıkça yüreğim parçalanıyor. Fotoğrafta yaklaşık iki yaşındayım. Babam beni kaslı kollarının arasında tutarken askeri üniforması içinde çok yakışıklı görünüyor. Şu anda onun kollarında kendimi o zamanki kadar güvende hissetmek için neler vermezdim.

Aldığım son şey Jack'in bana üç yıl önce gönderdiği Noel kartı. Mutfaktaki en alt çekmecedeydi. Servis altlıklarının altındaydı ama onlar da artık yok. Kartı ve arkasında adresinin yazılı olduğu zarfı alıyorum.

34 Silvergray Dağı, Greene Dağları, Montana.

Crenshaw'ın kız arkadaşı koşarak daireme gelirken parmağımı soluk mürekkebin üzerinde gezdiriyorum.

"Yeterince şey yapmadın mı?" Ona soruyorum. Neden beni rahat bırakmıyor?

Elime bir tomar para sıkıştırdı. "Al şunu." "Bu ne kadar para?" Şok içinde bakarak soruyorum. "Beş binden biraz fazla. Al şunu."

"Çaldığını öğrenince sana zarar vermez mi?"

Başını sallar. "Öğrenmeyecek. Oradan buradan biraz alıp kaçma sırasının bana geleceği gün için duvarda saklıyorum."

Onu ilk kez gerçekten gördüğümde "Oh," diye fısıldıyorum. O da bir kurban. Gözleri yorgun ve yıpranmış.

Bir  m r için çok fazla travma yaşadı. Kalbim onunla birlikte.

"Sanırım gidip Cannes'da ya ayacağım," diyor benden çok kendi kendine. "Fransızca  ğreniyorum."

Gözlerinde bir iyimserlik parıltısı yanıyor, ancak kıvılcımlandığı kadar çabuk sönüyor.

"Muhtemelen beni bulacaktır..."

Kendini tutuyor ve parayı çantama tıkıştırıyor. "Olabildiğince dikkatli ol," diye uyarıyor. "Bilgisayarını aldı ve evini karıştırdı, bu yüzden tüm bilgilerine sahip. Gerçek isim yok, sosyal medya yok, telefon yok."

Çantamı aldı, telefonumu çıkardı ve tezg hın üzerine fırlattı. "Seni bununla takip edecek."

"Telefonum olmadan nasıl bir şey yapabilirim ki?"

"Sen akıllı bir kızsın," diyor çantamı tekrar ellerime tutu tururken. "Bir yolunu bulursun. Sadece sakın hata yapma. Eğer bir hata yaparsan seni bulur ve gelip içini bitirir. Pe inden bütün ekibini gönderir. Acımasızdır. Acımasızdır."

Gözlerindeki deh ete bakarken sertçe yutkunuyorum. "Bu yüzden mi gitmedin?"

Ağlamamaya çalışarak başını sallıyor.

Elimi omzuna koyuyorum ve gözyaşlarını silkeliyor, aniden içine geri dönüyor.

"Uzak bir yere gidin," diye uyarıyor. "Seni takip edemeyeceği تنها bir yere. Tek yolu bu."

"Tamam," diye fısıldıyorum çantayı kavrarken. Elimde kalan her şey bu çantanın içinde. "Sen de dışarı  ık. Mümkün olduğunca  abuk. Git."

Cannes'a gidip baştan başlayalım."

Yüzünü hüzünlü bir ifade kaplıyor. Başını sallıyor ama yenik gözlerinden bunun sadece bir rüya olduğunu bildiğini anlayabiliyorum. Asla bir Cannes olmayacak. Sadece bu olacak. Yaşayan bir cehennem. "Git!" diyor, beni kapıya doğru iterek. "Ve iyi şanslar."

Yağmalanmış daireme son bir kez bakıyorum ve aceleyle arabama gidiyorum.

Sonraki durak, Greene Dağları.

İkinci Bölüm

Jack

II

Bir sonraki cesur savaşçı kim olacak?

Kafes mi?" Barın sahibi Marvin mikrofondan kalabalığa sesleniyor. Bu gece her zamanki gibi kamyoncular ve sert çiftçilerle dolu bir salon var, ama görünüşe göre bu köhne bara bir de üniversite futbol takımı tıkılmış. Takım renkleri olan kırmızı ve beyazı giymişler ve ekstra gürültücüler, biraları devirip masalara vuruyorlar. İçlerinden birkaçı kafese girip başka bir şeye vurmaya hazır gibi görünüyor.

"Dövüşeceğim!" diye bağılıyor iri yarı bir orospu çocuğu masadan kalkarken kalın sesiyle. Futbolcular kudurmuş bir goril sürüsü gibi onun etrafında yuh alıyor ve bağılıyor.

Kalabalığın içinden geçip herkesi dirsekleyerek ve iterek yolundan çekilirken tüm gözler canavarın üzerinde.

Merdivenlerden elik kafese doğru yürüyor. Kontrplak zemin onun ağırlığı altında gıcırdıyor. Yıllar önce beyaza boyanmıştı ama üzerindeki kırmızı kan lekelerinin arasından zar zor seçilebiliyor. Bu sıçramaların çoğunun sebebi bendim. Yine de benim kanım değil.

"Bize bir meydan okuyucu lazım!" Marvin aniden yumuşayan kalabalığı tararken bağırıyor. Sanki bir defans oyuncusu olmak için yetiştirilmiş gibi görünen şişmiş Goliath, arkasındaki kafesin etrafında kollarını açmış kasıla kasıla yürürken kimse onunla göz göze gelmiyor.

"Kim biraz ister?!" Goliath ılgın gözlerle kalabalığa bakarken bağırıyor. "Gelin ve alın!"

"Yukarı mı çıkıyorsun, Jack?" diye soruyor dostum Stan sırtarak.

Yarısı bitmiş birama bakıp i geçiriyorum. "Hala ilk biramdayım."

Kafese çıkmadan önce içimde en az üç tane olmasını isterim.

"Turlar arasında bitirebilirsin," diyor Stan. "Senin için tutarım."

Bir sigara yakıyorum ve tabureye oturuyorum. Barın n tarafına yakın duvarın yanındaki taraftayız. Kafes arkada, ama barın bu kısmı yükseltilmiş, böylece herkesin başının üstünü görebiliyorum.

"nce birkaç bira içmek istiyorum," diyorum sigaramdan uzun bir nefes çekerken.

Bu, ayımın en güzel kısmı ve aceleye getirmek istemiyorum. Bu gece için yaşıyorum. Her ayın üçüncü perşembesi Cracked Barrel Saloon'da Dövüş Gecesi. Eyaletteki en boktan bardır ama benim için ikinci bir ev gibidir. Greene Dağları'nın eteklerinde, normalde

Çoğunlukla boş, ama Dövüş Gecesi... Bölgedeki her et kafalı zafer için buraya akın ediyor.

"Azılı bir rakip arıyoruz!" Marvin kalabalığı coşturmaya çalışarak bağıyor. "Erkeksi gücünü test etmek isteyen var mı?"

Müdavimlerden birkaçı dönüp bana bakıyor. Sigaramı içime çekip hepsini görmezden geliyorum.

"Haydi!" diye bağıyor hortlak kafalı, kafesi sallarken avazı çıktığı kadar. Tepesine sarılmış dikenli tel takırdıyor. "Hadi gidelim!"

Futbol takımı masalara vurarak gürültü çıkarıyor. "Pussies! Pussies! Pussies!" Kalabalıkla alay ederek tezahürat yapıyorlar.

Bu serseriler beni kızdırmaya başladı.

Marvin'in gözleri kalabalığın içinde beni buldu. Bana yalvaran bir bakış attı. Barını ayakta tutan şeyin Dövüş Gecesi olduğunu biliyorum. Bu gecede, ayın diğer tüm gecelerinin toplamından daha fazla kazanıyor. Eğer kimse dövüşmek istemezse, insanlar sıkılıp gelmeyi bıraktıkça işler düşecek.

"Aranızda bir şampiyon olmalı-"

Goliath, Marvin'in elinden mikrofonu kapıyor ve onu öyle sert itiyor ki Marvin çitlere çarpıp yere düşüyor. Stan masamızın üzerinden bana bakıyor. Sigaramı kül tablasına atarken gözleri parlıyor.

"Başladık mı?" diyor taburesinden sıçrarken hoppa hoppa.

"Evet," diyorum biramı yudumlarken ve sonra bir tane daha açarken. "Başlıyoruz."

Şişeyi ona uzattım ve heyecanlı bir ciyaklamayla aldı. O her zaman benim köşe adamımdır, ama bu sadece rauntlar arasında biramı ve sigaramı tuttuğu anlamına gelir. Raunttan sonra zil çaldığında, onları bana tel örgülerden uzatır. Tabii zil çalarsa. Dövüşlerim nadiren ilk raundun sonuna kadar sürer.

Ve sonunda ayakta kalan tek kişi benim.

"Savaşacağım," diyorum derin bir sesle, konuşmaları keserek.

Bütün başlar bana döndü.

Goliath mikrofonu yavaşça ayağa kalkmakta olan Marvin'e geri fırlatıyor ve sonra avucunun içindeki sefer tasını yumrukluyor. Ben merdivenlerden inerken bana ters

ters bakıyor. "Bir rakibimiz var, bayanlar ve baylar!" Bu gece (ya da başka bir gece) hiç kadın olmamasına rağmen Marvin mikrofona bağıyor. "Eski bir donanma komandosu ve

Gece efsanesi, Jack 'Arkanı kolla' Michaels!"

Müdavimler tezahürat yapıyor. Futbolcular yuhalıyor ve tıslıyor.

Ben kafese doğru ilerlerken kalabalık önümde ikiye ayrılıyor, Stan de arkamdan geliyor. Gömleğimi çıkarıyorum ve o da alıyor.

Beklentinin havada çatırdadığını hissedebiliyorum. Müdavimler ne yapabileceğini biliyor. Bu steroid ucubesinin arkadaşları tarafından buradan sürüklenerek çıkarılacağını biliyorlar.

Merdivenlerden çıkıp kafese girdiğimde bağıyorlar. Tavandan sarkan parlak floresan ampuller beni aydınlatıyor ve küçük bir adrenalini atışı yapıyorum. Çürümüş hayatımı renklendirecek küçük bir heyecan.

Marv'ın dediği gibi, ben de bir zamanlar Donanma SEAL'idim. Bir ölümcül görevden diğerine atlıyordum.

Vuruluyordum , bıçaklanıyordum.

üzerime atıldı, kafama el bombaları fırlatıldı. İnanılmazdı. Her gün irademi sınıyordum. Gücümün. Kararlılığımın.

Hâlâ o günleri özlüyorum. Macerayı, avı, öldürmenin heyecanını. Ben artık savaşmayan bir savaşçıyım.

Ve davası olmayan bir savaşçı üzücü bir şeydir. Bir zamanlar koruyacak koca bir ülkem vardı, ama şimdi... Şimdi elimde hiçbir şey yok. Elimde bu var. Otoyol kenarındaki köhne bir barda çıplak muşta kavgaları.

Bir fark yaratma hissini özlüyorum. Koruyucu olmayı.

Gerçekten özlediğim şey, bir görevden önce o kalın siyah macunu yüzüme sürme ve dünyada iyi bir şey yaptığımı bilme hissi.

Bütün bunlardan çok uzaktayım.

"İyi misin, Marv?" Yanımdan geçerken sordum.

Bana bir bakış atıyor ve başını sallıyor. Kafesten çıkıp diğer tarafa kilitlenmeden önce "Canına oku," diye fısıldıyor.

"Kim lan bu?" Goliath arkadaşlarına dönüp bakarken bağıyor. "Büyükbaba mı?"

Ekibi kahkahalara boğuluyor. Kafesin içinden yanan sigaramı alıyorum, bir nefes çekiyorum ve Stan'e geri veriyorum.

Bu adam benden daha iri ve bu çok sık söylediğim bir şey değil. Benden 1.80 boyunda ve 50 kilo ağırlığında.

"Önce sen mi gerineceksin, ihtiyar?" Goliath kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle bağıırır. "Senin gibi bir ihtiyar ısınmalı."

"Sen benim ısınmamsın," diyorum alçak ve soğuk bir sesle.

Alay ediyor. "Bunu göreceğiz."

Canavar büyük eldivenlerini kaldırarak ileri atıldı. Sol yumruk, sağ yumruk, sol kroşe gibi bir dizi yumruk atarak üzerime geliyor. Hepsinden sıyrılıp yoldan çekiliyorum.

Hareket ettikçe vücudum gıcırıyor ve inliyor. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum ve kafesin etrafında dönerken yanlarımda tutuyorum.

Elli üç yaşımdayım. Vücudum eskisi gibi hareket etmiyor ama yine de yeterince hızlı hareket ediyor.

Yirmili yaşlarında adamlarla dövüşüyorum. Bu adamlar en iyi dönemlerinde. Ben en iyi dönemimi çoktan geçtim ama hâlâ benimle kafese giren herkesin canına okuyabilirim.

Gürleyen bir savaş çılgılığıyla ileri atılıyor. Bacaklarımı dikiyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve çenesine olabildiğince sert bir yumruk atıyorum. Bacakları sallanırken ve dizlerinin üzerine düşerken savaş çılgılığı bir gurultuya dönüşüyor.

Gözlerinin bir an için kafasının içinde döndüğünü görüyorum ve eli mindere çarptığında sersemlemiş görünüyor. Ona tekrar vurabilirim - Dövüş Gecesi'nde kural yoktur, ama yumruğumu geri çekiyorum ve Stan'e doğru yürüyorum. Bira şişemin boynunu kafesin içinden geçiriyor ve açık ağzıma doğru eğiyor. Yutuyorum ve sonra arkamı dönüp Goliath'ın titreyerek ayağa kalkışını izliyorum.

O sert bir orospu çocuğu, bunu ona vereceğim. Buradaki başka birinin böyle bir darbe alıp sonra ayağa kalkabileceğinden şüpheliyim.

Bana dik dik bakarken boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. Uzandı, dikenli telin bir bölümünü kopardı.

ve koluna sararken bana bakıyor.

Bu yeni bir şey.

Daha önce bunu yapan bir adam görmemiştim.

Yumruğunun etrafına sabitlediğı kalın ön kolundan kan sızıyor. Arkadaşları çılgına dönüyor; çığlık atıyor, bağılıyor ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

Stan'e bakıyorum ve o da bana omuz silkiyor. Bir dahaki sefere önce üç biramı içeceğim. Bu saçmalıklarla uğraşmak için gecenin çok erken saatleri.

Yumruklarımı sıkarken içimi çektim ve işime geri döndüm. Ona doğru yöneliyorum. Dikenli tel yumruğunu savuruyor ama ben kolayca altından sıyrılıp sert bir sağı kroşe ile karnına vuruyorum. Bu onun ciğerlerindeki havayı alıyor, ama hızla toparlanıyor ve bana tekrar vurmaya çalışıyor.

İkisi karnına, biri yanağına olmak üzere üç yumruk daha indirdim.

Ve sonra bana bir tane indirdi.

Tam gözümünden. Acı, beynimde bir şimşek gibi çakıyor. Gözlerim suyla dolarken ve sırtım kafese çarparken geriye uçuyorum.

Arkadaşları patladı.

İleri atılıp tekrar vuruyor, bu sefer dikenli tele. Tellere doğru savrulurken yüzümdeki derinin parçalandığını hissediyorum. Derin bir nefes alıp beynimin dönmesini durdurmaya çalışırken göğsüme sıcak kan damlıyor.

Son saniyede, temizleniyor. Goliath kızgın bir boğa gibi üzerime saldırıyor. Eğiliyorum, kollarımı bacaklarına doluyorum ve çift bacaklı bir süpürme hareketiyle onu kaldırıyorum. Bacaklarımı

Onu kan lekeli kontrplağa çarparken omzumu karnına sapladım.

Neye uğradığını şaşırdı ve ben de onun şaşkınlığından faydalanarak kabadayının üzerine atladım. Göğsüne oturup onu yere yapıştırdım ve sonra yüzüne bomba yağdırmaya başladım.

Merhamet göstermeyi bıraktım.

Onu yerden yere vurdum. Çatlak. Çatlak.
Çatlak.

Acıyı dindir.

Donanma SEAL'lerinden ayrıldığımda, askeri psikiyatristim savaşmamın bir savunma mekanizması olduğunu söyledi. Kendimi yalnızlıktan ve acıdan uzak tutmak için savaşmam gerektiğini söyledi.

Bence işe yarıyor ve eğer bozulmadıysa, düzeltmeyin.

Özlemi dindirmek için biraz adrenalin gibisi yoktur.

Kanı göğsüme sıçradı. Her tarafım kan içindeydi ve bu adam hala karşı koymaya çalışıyordu.

Çenesine son bir sert darbe indirdi ve dev bedenindeki son mücadele kırıntısı da gitti.

Morarmış ve şişmiş yüzüne bakarken derin bir nefes alıyorum. Her yerde kan var.

Kahretsin, Jack. Ne yaptın sen?

Ayağa kalkarken iç çekiyorum, yaşlı kemiklerim her hareketimde gıcırıyor.

Kalabalık çılgına dönüyor. Futbolcular şok içinde dövülmüş alfa gorillerine bakarken sessizler.

Ben kapıya vardığımda Marv kapıyı açtı. Merdivenlerden inerken midem bulanıyor. Bu bir

artık daha iyi hale getirmek.

Kavga, özlemi daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor.

Eğer buna sahip olamazsam, ne halt edeceğimi bilmiyorum.

Yanından geçerken Marv kısık bir sesle "Kıçına tekmeyle bas dedim," diyor, "öldür demedim."

Onu görmezden geliyorum ve bana biramı uzatan Stan'e doğru yürüyorum.

Hepsini bir yudumda içtim.

Dövüşmek acımı dindirmiyorsa, belki alkol dindirir.

Kalabalık aniden alkışlamaya başladı ve ben arkamı döndüm,

Koca adamın kendi başına ayağa kalktığını görmek rahatlattı. Ayakları biraz sallanıyor ama iyi olacak.

Kahretsin, eğer NFL'e gidiyorsa, ona az önce yaptığım şey, her Pazar öğleden sonra karşılaşacağı şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Umarım artık biraz daha az ukala olmuştur.

Marv şimdiden bir sonraki dövüş için heyecanlanıyor ve iki dövüşçüyü daha kafese sokmaya çalışıyor.

"Kalıp tekrar gitmek ister misin?" Stan elinde bir avuç parayla soruyor. Futbolculardan biriyle bahse girmiş ve bir haftalık maaşını kazanmış.

"Hayır," diyorum üzerime çöken bir ağırlıkla. "Gidip izleyelim ve içelim. Sen ısmarlıyorsun."

Masama geri dönüyorum, giderken çıplak omzuma türlü tokatlar yiyorum. Yüzüm hala kanıyor. Göğsüme akıyor.

Sonunda oturduğumda gömleğimi toparlayıp yırtık yanağıma bastırıyorum.

Hayatımda bundan daha fazlası olmalı.

Boşa harcıyorum.

Aklıma Derek'in bir görüntüsü geliyor ve birden çok utaniyorum. O bir deniz komandosuydu ve benim en iyi arkadaşımdı. Çok yakındık.

Onun için canımı verirdim ama o şerefsiz benim için canını verdi. Afganistan'da gizli bir görevdeydik ve Taliban'ın yüksek profilli bir generalini ortadan kaldırmaya çalışıyorduk. Sahada hep birbirimize yapıştık. Ben onun arkasını kolluyordum, o da benimkini. Sanırım onun yerine ayaklarını izlemeliydim.

Birdenbire mağaraya bir el bombası yuvarlandı. Ben yapamadan o üzerine atladı.

Bir bira daha açıp yarısını içerken iç çekiyorum, o korkunç sesi, sıcak kan püskürmesini, dünyadaki en iyi arkadaşımın aniden mağaranın duvarlarını iç organlarıyla boyadığını fark edişimi hatırladıkça ürperiyorum.

Cenazeyi hatırlarken sigarayı titreyen bir elle dudaklarıma götürüyorum. Karısı çok kırgın görünüyordu. O ölü gözleri...

Ama beni asıl etkileyen Derek'in küçük kızıydı.

Ruby.

O zamanlar on altı yaşındaydı ama ışıltılı mavi gözleri ve yumuşak sarı saçlarıyla bir yetişkin kadar bilge görünüyordu.

Onu kollarıma almak için duyduğum o ezici hissi hatırlıyorum. Onu korumak için. Onu dünyanın kötülüklerinden korumak için.

Elimi sıktağında hissettiklerini hatırladıkça kalbim çarpıyor. Ona söylediğimde bana nasıl baktığını

Bana her zaman güvenebileceğini.

O mağarada öldürülen ben olmalıydım.

Uzak bir anı olması gereken kişi benim ve hala burada olması gereken kişi Derek. Kızıyla ilgileniyor olmalı. Onun koruyucusu olmalı.

Sigaramı kül tablasına atarken iç çekiyorum.

Özlem dayanılmaz hale gelir. Acı çok fazla.

Yumruk atma ve yumruk yeme ihtiyacı beni ele geçirirken Stan'e "Yine yapacağım," diyorum. "Bir dövüş daha."

Stan sığıyor ve başka bir dövüşçüyü içeri sokmaya çalışan Marvin'e el sallıyor.

"Jack yine gitmek istiyor!"

Tüm kalabalık alkışlıyor, futbolcular bile. Bir şişe soğuk birayı şişmiş yüzüne dayayıp bir tane daha içen Goliath bile.

Heyecanlı görünmeyen tek kişi zaten kafeste olan zavallı piç kurusu.

Üzerine fazla

gitmeyeceğim.

Muhtemelen.

Üçüncü Bölüm

Jack

Kafam hala o defans oyuncusunun şişko Eve dönerken eklemlerim ağrıyor. Dik sokağıma döndüğümde inliyorum, kemiklerim ağrırken ve başım zonklarken dağa tırmanıyorum.

Saat sabahın üçünü geçti. Burası zifiri karanlık, farlarımın değdiği yerler hariç.

Üç adamla dövüştüm ve hepsini yere serdim.

Kamyonetime giderken, dört sarhoş herif otoparkta benimle kavga etmeye çalıştı, ama liderlerini boğazından yakalayıp kıcını betona fırlattığımda çabucak dağıldılar.

Sonuç olarak, güzel bir geceydi.

Paketimden bir sigara çıkarıp çatlamış kanlı dudaklarıma götürürken nabzım yavaşlıyor. Sigarayı yakıp derin derin içime çekiyorum ve gösterge panelindeki mavi ışıkların aydınlattığı dumanın kamyonetime içini doldurmasını izliyorum.

Dumanın her zaman çok boş hissettiren içimi doldurduğunu hayal ediyorum ve sonra uzun ve yavaş bir şekilde nefes veriyorum.

Kamyonum, toprak yoldan birkaç metre ötedeki dik uçurumun bulunduğu viraja yaklaşıyor.

Her Dövüş Gecesi'nden sonra motoru çalıştırıp uçtuğumu hayal ediyorum. Acıya son vermeyi. Ateşli bir zafer patlamasıyla dışarı çıkmak.

Kimi kandırıyorum ki? Zafer falan olmazdı. Sadece ormanda yas tutacak kimsesi olmayan yaşlı ve üzgün bir ölü adam. Kimse öldüğünü fark etmeyecekti bile.

Ayağım gaza ağır basıyor. Kamyon hızlanıyor. Nabzım hızlanıyor.

Direksiyonu sıkıyor ve dişlerimi sıkıyorum, daha hızlı, daha hızlı gidiyorum...

"Siktir et," diye mırıldanıyorum son anda direksiyonu kırarken. Lastiklerim toprakta patinaj yaparak kayaları ve çakıl taşlarını uçurumdan aşağı fırlatıyor, sonra da onları yakalayıp virajı dönüyorum.

Evime doğru sürmeye devam ederken başımı sallıyorum -kalbim çarpıyor-.

Bu dağda neredeyse hiç kimse yok. Sadece devasa tabanın etrafına dağılmış altı ev ve zirveye yakın daha yüksek bir ev var ki o da benim.

"Bu da ne böyle?" Uzun araba yoluma girip de park etmiş eski püskü bir araba gördüğümde fısıldıyorum. Washington plakalı.

Soyguncular. Şehirden gelen suçlular. Kolay av olduğumuzu düşünerek buraya gelmiş olmalılar.

Bu şerefsizler yanlış evi seçmişler.

İkinci raunt için heyecanla direksiyonu sıkarken ateş basmış gibi oluyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Farlarımın parlaklığına doğru yürüyor, utangaçça el sallıyor. Öfkem kayboldu. Ağzım düşüyor. Kalbim durur.

Yavaşça frene basıyorum ve vücudum uğuldayarak onu izlerken kamyonetimi park ediyorum.

Bu o.

Ruby.

O güzel mavi gözleri ve utangaç masum gülümsemeyi nerede görsem tanırım.

Burada ne işi var? Neler oluyor?

Mantıklı olan tek düşünce, dönüşü kaçırmış olmam gerektiği. Uçurumun kenarından uçmuş olmalıyım ve cennet tam burası.

O benim meleğim, beni karşılamaya geldi. Huşu içinde ona bakıyorum.

Ama sonra elim aşağı düşüyor ve sigaramın parlayan kirazı kalçamı yakıyor. Acı, bunun gerçekten olduğunu fark etmemi sağlıyor. Bu gerçek.

Sertçe yutkunuyorum, sigarayı ön paneldeki kül tablasında eziyorum ve enseme tüylerim diken diken olarak arabadan iniyorum.

Ona bakmadan duramıyorum. Gözlerimi onun melek gibi yüzünden alamıyorum.

"Ruby?" Kısık, titrek bir sesle sordum. "Sen misin o?"

"Merhaba Jack," diyor, aniden gözyaşlarını tutmakta zorlanıyor. Çenesi titriyor ve kamyonetimin kapısını çarpıp koşarak yanına gidiyorum.

"Gel buraya," diyorum onu kocaman kollarımın arasına alıp göğsüme yaslariken. Kalbimin ne kadar sert çarptığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "Artık güvendesin, bebeğim. Benimlesin."

Vücudu titriyor ve derin bir hıçkırık çıkarıyor, onu asla bırakmayacakmışım gibi sarıldığında kucağımda eriyor.

"Özür dilerim," diyor, başını sallıyor ve nihayet uzaklaştığında yanaklarını siliyor. "İlk kez ağladım... Ben sadece... Seni gördüm ve her şey fişkırdı."

Gitmesine izin veriyorum ama ellerim onu tekrar tutma ihtiyacıyla titriyor. Tüm vücudum ağrıyor.

"İyi misin?" İyi değilse ne yapacağımı bilmeden ona soruyorum. "Ne oldu?"

İşte o zaman yüzümü fark ediyor. "İyi misin?" diye soruyor soluk soluğa. "Yüzüne ne oldu?"

Yanağıma uzanıyor ama ben onun dokunuşundan kaçıyorum. Utanç bana Goliath'ın yapabileceğinden daha sert vuruyor. Babası bunun için canını verdi.

Bir hayatın bu canavarlığı.

İçki, sigara, kavga... Bunun için babasız büyümek zorunda kaldı.

"Ben... bir araba kazası geçirdim."

Yanaklarım utançtan yanıyor. Kendimden nefret ediyorum. Bu yeni bir alçaklık.

Kamyonetime bakıyor - farları hala yanıyor - ve mükemmel durumda olduğunu görünce şaşkınlıkla alnını buruşturuyor.

"İşteydi."

Ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama ne kadar berbat biri olduğumu bilmesine izin veremem. Ne kadar acınası bir hale geldiğimi.

"Ne oldu?" Tekrar sordum. "Tehlikede misin?"

Uzun bir nefes alıyor ve sonra bana bakıyor. "İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette," diyorum ona ve hemen harekete geçiyorum. Aceleyle kamyonetime dönüp motoru kapatıyorum.

"Hiç çantan var mı?" Arabasının yanında oyalanırken soruyorum. "Sadece bir tane," diyor yolcu kapısını açmadan önce ve içi eşya dolu plastik bir torba çıkardı. "Elimde kalan tek şey bu."

Ona soracak milyonlarca sorum var ama önce onu içeri sokmalıyım. Ön kapıyı açtım ve içeri girmesine izin verdim.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Tabii ki. Şurada."

Kapıyı kapatıyor ve ben harekete geçiyorum, evimde bir telaş içinde koşturuyorum, daha önce hiç kimsenin temizlemediği kadar hızlı temizlik yapıyorum. Kirli bulaşıklar bulaşık makinesine tıkılıyor, yıkanmamış giysiler dolabıma atılıyor, boş şişeler geri dönüşüm kutusuna atılıyor ve taşan kül tablaları dışarıya, arka tarafa fırlatılıyor. O dışarı çıktığında ev daha iyi görünüyor. Harika değil ama iyi.

"Aç mısın? Susadın mı?" Mutfığa girdiğinde, ince kalçalarını gergin bir şekilde ovuşturarak soruyorum.

Buzdolabını çekip açıyorum ve bira, bira ve daha fazla bira gördüğümde nefesimin altında küfrediyorum. Yiyecek namına pek bir şey yok. Bodrumdaki dondurucuda birkaç donmuş geyik bifteği var ama ona bunu teklif edecek değilim.

"Bira içmek isterim," diyor yorgun bir iç çekişle. "Eğer varsa."

Ona ihtiyacı olanı verebildiğim için minnettar bir şekilde, "Evet," diyorum.

Bir bira çıkardım, açtım ve ona uzattım.

"Teşekkürler Jack," diye fısıldıyor parmağını alırken. Parmağı benimkini sıyrıyor ve tüm vücudum titriyor.

Yumuşak pembe dudaklarının şişenin ağzını sarışını izliyorum. Bu güzel manzara karşısında kalbim küt küt atarken sertçe yutkunuyorum.

Bu Derek'in kızı, kendime hatırlatmak zorundayım. Kendimden nefret ederken gözlerimi ondan ayırıyorum. Gezegende yasak olan biri varsa, o da odur.

"Gel," dedim, onu kanepelere doğru yönlendirerek. "Otur."

Birine o oturuyor, diğerine ben oturuyorum, sehpayı aramızda tutuyoruz. Şu anda kendime pek güvenmiyorum.

Ona biraz zaman tanıyorum, düşüncelerini toparlaması için birkaç yudum içmesine izin veriyorum.

Elindeki bira şişesine bakarken, "Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor.

"Hiç de değil," diyorum hemen. "Burada her zaman hoş karşılanırsın Ruby."

Bana hüznle gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Babamın cenazesinde bana ne söylediğini hatırlıyorum. Gidecek başka yerim yoktu, o yüzden..."

Güzel mavi gözlerine taze bir yaş dalgası çarpıyor. Kıcımlı kanepeye sabitlemek için mücadele ederken elimi yumruk haline getiriyorum. Tüm vücudum ona gitmem için bağırıyor, ama vicdanım -ne kadar az kaldıysa- bana hareket etmememi söylüyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diye fısıldıyorum sert bir sesle. "Bana her şeyi anlat."

Bana bir cinayete nasıl tanık olduğunu ve sonra katilden nasıl kaçtığını anlatırken vücudum kaskatı kesiliyor ve kanım donuyor. Bana bir çöp konteynerinin arkasında nasıl uyuduğunu, nasıl soyulduğunu, ondan her şeyini nasıl aldıklarını anlatırken vücudumdaki her hücreyi dolduran öfkeyle ağır ağır nefes alıyorum.

Onu güvende tutmak için dünyayı yakıp yıkmak istiyorum. O lanet serserilerin her birini bulup onlara cehennemin ne demek olduğunu göstermek istiyorum.

O bitirene kadar kendimi toparlamakta zorlanıyorum.

"Sadece birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacım var," diyor, "ne yapacağıma karar verene kadar."

Asla gitmeyecek.

"Elbette. İhtiyacınız olduğu sürece."

O parlak mavi gözler beni izlerken minnettarlıkla doluyor. "Teşekkür ederim, Jack."

"Bana geldiğine sevindim Ruby. Şehirde tek başına yaşadığını bilmiyordum." Tüm o ucubeler, sapıklar ve hayvanlarla çevrili bir yerde tek başına olduğunu bilmek beni geriyor ve titretiyor. Onun böyle bir insan sirkinde bu kadar savunmasız olduğu düşüncesi... Kahretsin, bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Nasıl oluyor da annenle yaşamıyorsun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Bilmiyor musun?"

Bedenim o kadar ağırlaşıyor ki sanki kanepenin içine çekiliyormuşum gibi hissediyorum. "Neyi biliyor musun?"

"Anne..." Göğsüm sıkışırken derin bir nefes alıyor. "Annem intihar etti."

"Ne...? Ne zaman?"

"Yaklaşık üç yıl önce."

Ağırlık hissizliğe dönüşür. Angela öldü mü?

Derek'in kolundayken hep çok mutlu görünürdü. Düğünlerinde sağdıç bendim. Birbirlerine nasıl baktıklarını her gördüğümde onların dünyanın en şanslı iki insanı olduğunu düşünürdüm.

Üzüntü sakatlayıcı. Bu dünya neden bu kadar acımasız? Gözlerim yanıyor ve sulanıyor, boğazım düğümleniyor.

"On dokuz yaşından beri mi tek başınasın?" Omuz silkerken ağzı düz bir çizgi oluşturuyor.

Masanın etrafından dolanıp yanına oturuyorum, ellerini tutuyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken onları çok sert bir şekilde sıkıyorum. "Çok üzgünüm Ruby," diyorum, umutsuzca yılları geri alabilmeyi dileyerek. "Bilmiyordum... Sana yardım ederdim. Seni kurtarırdım... Ben..."

Utanç içinde başımı öne eğiyorum. Hayatımda berbat etmediğim bir şey var mı?

Belki Angela'yla görüşmeye devam etseydim, belki... Kahretsin. Her zaman çok zordu. Derek'in anısını bir şişenin içinde boğmak, onunla yüzleşmekten daha kolaydı. Burada saklanmak, kalıp ailesiyle ilgilenmekten daha kolaydı.

"Sorun yok," diye fısıldıyor yüzüme hafifçe dokunurken. Ben onun sulu gözlerine bakana kadar başımı yukarı çekiyor. "Artık buradasın. Artık bana yardım ediyorsun."

Bulanık görüşümün arasından güzel yüzüne bakarken sertçe yutkunuyorum. Baş döndürücü.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem şey.

Başından geçen onca şeyden sonra, hâlâ melek gibi sağlıklı olmayı başarıyor. Bana bakışı... Çok masum. Çok saf.

O dolgun dudaklar...

O ateşli vücut...

Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değil.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve kendime lanet ediyorum.

En iyi arkadaşına borcunu bu şekilde ödeyemezsin. O senin için en büyük fedakârlığı yaptı ve sen onun kızının yardımına ihtiyacı varken bir sürüngen gibi peşinden koşuyorsun.

Kalbim kendinden nefretle çarparken dişlerimi sıkıyorum.

Sen lanet bir canavarsın. Ondan her şeyini alan adamlar kadar kötüsün. Sana güvendiği için daha da kötüsün.

Koltuktan fırladım ve gözlerimi açtım. Yere bakıyorum, önümde duran şeytanın ayartmasına bakacak kadar kendime güvenemiyorum.

"Yorgun olmalısın," diyorum çatlak ve titrek bir sesle. "Sana bir banyo hazırlayayım ve boş yatak odasına yerleştireyim. Yatak iyi durumda. Hiç kullanıldığını sanmıyorum, o yüzden..."

Elimi tutuyor. Teni çok yumuşak.

Gözlerimi ondan uzak tutmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyorlar. Ona huşu içinde bakarken kalbim sıkışıyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş mavi gözlerinde büyük bir güvenle bana bakıyor. Keşke ne düşündüğümü bilseydi... Koşarak arabasına döner ve benden uzaklaşmak için dağdan aşağıya doğru koşardı.

"Teşekkür ederim Jack. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bunca zamandır bensiz de gayet iyiydin," dedim.

Hala onun yanında olmadığım için nefret ediyordum. "Bir yolunu bulurdun. Sen tanıdığım en güçlü insansın,

Ruby. Yaşadığın onca şeye rağmen... Senin yaşadıklarını yaşayamayacak Donanma SEAL'leri tanıyorum."

Bana hüznle gülümsüyor.

O güzel gözleri hala tuttuğu elime düşüyor. Başparmağını morarmış parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Araba kazası mı?"

Elimi çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ben şu banyoyu hazırlayayım."

Kapısı kapalı banyoya girene kadar nefesim göğsümde düğümleniyor. Banyoyu açıyorum ve sonra bana neyin çarptığını tam olarak bilmeden yere düşüyorum.

Birbiriyle çelişen pek çok düşünce kafamın içinde bir kasırga gibi dönerken başımı bacaklarımın arasına asıyorum.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Ve bundan nefret ediyorum.

O sadece bir çocuk, diyor bir yanım.

O artık çocuk değil, diye cevap veriyor bir başka karanlık yanım.

Başımı ellerimin arasına alıp Derek'e hiç olmadığım kadar kızarken sıcak su küveti dolduruyor.

Neden? Damarlarım öfkeyle akarken ona soruyorum. Neden ölmeme izin vermedin?

Onun için burada olabilirdin.

Onun yerine ben varım.

Peki benim bu meleğe sunacak neyim var?

Benim gibi kırık dökük bir adamdan geriye ne kaldı?

Dördüncü Bölüm

Jack

Banyoda.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldanıyorum mutfağa girerken. "Sakın aklından bile geçirme."

Doğruca içkilerimi sakladığım dolaba yöneldim. Son yudumumu barda içmiştim.

Bir daha asla zehre dokunmayacağım.

Yarısı boşalmış viski şişemin mantarını çekip çıkarıyorum ve lavaboda ters çeviriyorum. Sırada viski var. Sonra Votka. Sonra Tekila.

Glug, glug glug... Hepsi, kanalizasyona.

Koyu renkli sıvının kanalizasyonda kaybolmadan önce daire çizmesini izlerken dişlerimi sıkıyorum.

"Koruyacak bir meleğim olduğu sürece bir damla daha içmeyeceğim," diye fısıldıyorum, ona, göklere ve kendime yemin ediyorum. Bir daha asla o şeyin yanına yaklaşmayacağım.

Her şey olur. Rom, Cin, Bira - hatta birkaç yıl önce Noel'de birinin bana verdiği Naneli Schnapps bile. Tüm boş şişe ve kutuları bir çöp torbasında topluyor, dışarı taşıyor ve geri dönüşüm kutusuna atıyorum.

Hiç tereddüt yok. Hiç şüphe yok.

Artık Ruby'im var. Başka bir şeye ihtiyacım yok.

Sırada sigaralarım var. Elimdeki paketleri alıyorum, hepsini açıyorum ve Ruby'nin güzel mavi gözlerini düşünürken onları suyun altında gezdiriyorum. Bana nasıl güven ve hayranlıkla baktığını hatırlayarak ürperiyorum.

Onun saygısını hak etmiyorum ama bir gün bunu kazanmaya kararlıyım. Bu sadece bir başlangıç.

Sulu tütünü çöpe atıyorum, bağıyorum ve dışarıdaki çöp kutusuna götürüyorum.

İçeri girdikten sonra geri çekiliyorum ve içimi bir şüphe kaplıyor.

Bunu yapabilir miyim?

"Her şeyi yapabilirsin," diye fısıldıyorum kendi kendime. "SEAL eğitiminden geçtin ve bu dünyadaki en zorlu sınav. Ormanlarda, çöllerde ve savaşın parçaladığı şehirlerde cehennemi yaşadın. Bunu yapabilirsin. Bunu onun için yapacaksın."

Yirmili yaşlarımda çok kolay gelen o cesur maço metanetin birazını bulmaya çalışarak sinirlerimi çelikleştiriyorum. Kollarımı sıkıyor, o erkeksi azmin bir kısmının sert pazularına ve bükülmüş omuzlarıma geri döndüğünü hissediyorum.

Başarısız olmayacağım. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Ruby'nin hak ettiği erkek ve ihtiyaç duyduğu keskin zekalı koruyucu olacağım.

Canım her içki istediğinde, elli sınav çekeceğim. Ne zaman bir sigara yakmak istesem, elli burpee yapacağım.

Arzularımın antrenörüm olmasına izin vereceğim.
Zayıflıklarımı fiziksel güce dönüştüreceğim.

Aklım başımda, içeri geri dönüyorum.

Annem her zaman kendi iyiliğim için çok inatçı olduğumu söylerdi. Bir şeyi kafama koyduğumda, tüm Amerikan ordusunun önümde duramayacağını söylerdi.

Aklımda bu var.

Ruby için temiz kalacağım. Her gün onun bana bakışına layık olmaya çalışacağım.

Eve geri döndüğümde banyo boşalıyordu.

Kapının açıldığını ve koridordan gelen yumuşak ayak seslerini duyduğumda göğsüm sıkışıyor.

"Tanrım..." Onu uyuması için verdiğim tişörtle gördüğümde fısıldıyorum. Yeşil ordu kamuflajı, ama kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Yuvarlak göğüslerinin tişörte nasıl baskı yaptığını, sert meme uçlarının şeklini gördüğümde sertçe yutkunuyorum. Gözlerimi yere indiriyorum, içimdeki aç canavarı kışkırtmak istemiyorum.

Ama kafamı çevirdiğimde bile onun cömert göğsünün görüntüsünün beynimde yandığını görebiliyorum.

"Gömlek için teşekkürler," diyor ben ellerimi yumruk yapıp yanımda sıkarken. "Bütün pijamalarımı aldılar."

Gözlerimi onunkilere dikmeye zorlarken her tarafım titriyor. Sarı saçları ıslak ve artık hiç makyaj yapmamış. Ne kadar güzel olduğunu gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. Baş döndürücü.

En büyük ayartma.

Şimdi yanına gidip tişörtünü kafasından çekip çıkarabilirdim ve tamamen çıplak ve merhametime kalmış olurdu.

Kahretsin, gözlerimi ondan ayırırken kendime lanet ediyorum.

En iyi arkadaşım şu anda kafamdaki düşünceleri duyabilseydi... Muhtemelen sırf benimkileri bitirmek için hayata geri dönerdi.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor kulaklarıma şeker gibi gelen o yumuşak, masum sesiyle.

O bana doğru gelirken gözlerim tekrar ona kayıyor. Tişörtüm kalçalarının yarısında bitiyor ve o uzun çıplak bacaklar o kadar baştan çıkarıcı görünüyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Ayakları bile bir sanat eseri gibi; uzun ince kemerler ve mükemmel küçük pembe parmaklar. Durmak istemeden onlara saatlerce masaj yapabilirim.

Önümde duruyor ve hindistan cevizi sabunu kokusu ciğerlerime doluyor. Çok güzel kokuyor. Çok taze ve saf. Gözlerinin içine bakarken ağızım sulanıyor.

"Her şey için teşekkürler Jack," diye fısıldıyor. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Yanağıma öpmek için parmak uçlarında yükselirken o minik el göğsüme dokunuyor. Yumuşak, ıslak dudakları kirli tenime değiyor ve ben vücudumu saran her yoğun dürtüyle savaşıyorum.

Ellerimi kendime saklamak için her şeyimi harcıyorum.

Tekrar topuklarının üzerine çöküyor ve nemli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp arkasını dönmeden önce bana utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Koridorda geri geri yürümesini izlerken gözlerim o uzun muhteşem bacaklarında ve yuvarlak kıkırda. Gözden kayboluyor ve bacaklarım bükülüyor.

Bir mutfak sandalyesine tutunuyorum ve vücudum ağrırken üzerine yığılıyorum.

Evimde şeytanın ayartması var ve kendimi şımartmama
izin veremem.

Bu işkence olacak.

Beşinci Bölüm

Yakut

Sıcak battaniyeleri kalbime kadar çekiyorum ve onlara

sarılıyorum

Yumuşak yastığın üzerinde inlerken. Kendimi şu anki kadar güvende ve emniyette hissettiğimi hiç hatırlamıyorum.

Jack'in bana göz kulak olacağını biliyorum. Emin ellerde olduğumu biliyorum.

Biraz kaba saba biri olabilir ama benim güvenliğimi gözetecektir. Crenshaw'ın onun gibi bir savaşçıya karşı hiç şansı yok.

Onu düşündüğümde göğsümde sıcak bir dalgalanma oluyor. O açık kahverengi gözleriyle bana bakışı, o kadar dolu ki... bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama yoğunluğunu hatırladıkça göğsümdeki sıcaklık bacaklarımın arasından aşağıya doğru akıyor.

Çocukluğumdan beri ona aşkıttım.

Ergenliğe girmeden önce bile, Jack'in fotoğraflarına bakmak için ailemin düğün albümünü çıkardığımı hatırlıyorum

gri takım elbisesi içinde. O zamanlar saçları daha kısaydı ve sinekkaydı tıraşlıydı ama şu anki dağ adamı görünümünü seviyorum. Uzun gümüş tilki saçları ve kalın erkeksi sakalı ona çok yakışıyor. O şimdiye kadar gördüğüm en erkeksi adam.

Crenshaw'ın Jack gibi bir adama yaklaşıp onu sindirmeye çalıştığını hayal edebiliyorum. Crenshaw kabadayıdan başka bir şey değil, oysa Jack gerçek bir savaşçı. Gözü korkmazdı. O kocaman elleriyle onu yere serer ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmasını sağlardı.

İnleyerek yatakta dönüyorum ve içeri girmesini dileyerek kapalı kapıya bakıyorum. Ne istediğimden emin değilim ama onun yanında olmak istediğimi biliyorum. Yanıma uzanmasını ve o büyük, güçlü, koruyucu kollarını etrafıma sarmasını istiyorum. Ellerini üzerimde, sıcak nefesini üzerimde hissetmek istiyorum. Sırtıma çarpan kalbini ve bana bastırdığı sert arzusunu hissetmek istiyorum.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmek istiyorum. O benim istediğim tek erkek.

Ateşimi yakan tek kişi.

Ama bunun asla olmayacağını biliyorum. O babamın en iyi arkadaşı.

Muhtemelen beni her şeyi berbat eden ve başını belaya sokan aptal bir çocuk olarak görüyor.

Umarım burada olduğum için baş belası olmadığımı düşünüyordur.

Onu daha fazla kızdırmadan bu işi çabucak çözmeli ve kalacak yeni bir yer bulmalıyım. Ona yük olmak dünyada olmak isteyeceğim son şey.

Bir gölge aniden belirdiğinde kapının altındaki zayıf ışık çatlağına bakıyorum.

Kapının kolunun dönmesini beklerken nefesimi tutuyorum.

İçeri girecek mi?

Beklerken nefes alamıyorum... ve beklerken...

Sonunda gölge kayboluyor ve bir kez daha yapayalnız kalıyorum.

Ne düşünüyordum ki? Beni gerçekten istediğini mi?

Tuttuğum uzun nefesi bırakıyorum ve bedenime dolan sıcaklık ve arzu soğurken battaniyelere sarılıyorum.

En azından içinde uyuyabileceğim bir gömleği var. E n azından bir parçası bedenime dokunuyor.

İstediğime yakın bile değil, ama ondan alabildiğim küçük bir parçayı alacağım.

Altıncı Bölüm

Yakut

Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Uzanıyorum mutlu bir iniltiyle yatağa girdim, iyi bir gece uykusundan sonra kendimi çok mutlu hissediyordum. Günlerce yorulduktan sonra tazelenmiş olarak uyanmak gibisi yok.

Elimi yüzümü yıkamak için ebeveyn banyosunu kullanıyorum ve kalan en güzel kıyafetimi giyiyorum - en sevdiğim kot pantolonumu ve eski bir Beastie Boys tişörtümü.

Koridorda yürürken Jack'i ocağın başında gördüğümde hâlâ esniyor ve ağırlaşmış gözlerimi ovuşturuyordum. Her yerde market poşetleri vardı ve bir ziyafet hazırlıyordu.

"Market alışverişine gittin mi?" Granit adaya otururken sordum.

"Nelerden hoşlandığını bilmiyordum," diyor kahveyi hazırlarken, "o yüzden her şeyi aldım."

Gülüyorum. "Bunu görebiliyorum. Tüm bunları benim hesabıma yapmak zorunda değildin."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Dün gece buzdolabı oldukça boştu ve sen de iyi bir yemeğe ihtiyacın varmış gibi görünüyordun, yani... Önemli değil."

Mutfakta hareket edişini, yumurta çevirişini ve kızarmış ekmeği tost makinesine koyuşunu izliyorum. O kadar iri ve kaslı birine göre çok hızlı ve kıvrak hareket ediyor. Her hareketi büyük bir yırtıcı kedi kadar zarif ve çevik. Bu gerçek dışı.

Bugün güzel bir kot pantolon ve açık mavi yakalı bir gömlekle daha derli toplu görünüyor. Kolları kalın ön kollarına kadar kıvrılmış ve damarlarını gördüğümde sertçe yutkunuyorum. Uzun, tuzlu ve biberli saçları güzelce arkaya toplanmış ama yüzü hâlâ morarmış ve kesilmiş. Gözünün etrafındaki morluk morun koyu bir tonuna dönüşmüş.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Anladım," diyor gülümseyerek. "Sadece rahatlamayı istiyorum." Daha önce kimsenin bana bunu söylediğini sanmıyorum. Her zaman isteyim, bu yüzden patronların bana havlamasına alışkınım.

Hareket etmek için dur. Rahatlamak güzel bir değişiklik.

"Ne yapıyorsun?" Bir bıçak ve bir avokado çıkarırken soruyorum.

"Marketteki adam sizin neslin avokado tostuna bayıldığını söyledi. Bu doğru mu? Ne olduğunu bilmiyordum, o yüzden araştırdım."

Markette benim için avokado tostunu araştıran bu erkeksi adamı hayal ederken gülümsemeden edemiyorum.

"Hiç yemedim ama eminim harika olacak." Bana minnetle gülümsüyor ve sonra avokadoyu dilimlemeye başlıyor. Gözlerim onun büyük ellerine ve o sıcaklığa takılıyor.

Dün geceden kalan her şey bedenime geri geliyor. Bıçağı usta bir şef gibi kullanıyor, hızlı ve kolay bir şekilde dilimliyor ve doğruyor. Bıçağı böyle kullanmayı aşçılık okulunda mı yoksa Donanma SEAL'lerinde mi öğrendiğini merak ediyorum ama sormayacağım.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye soruyor bıçağı yıkarken.

"Gönderdiğin Noel kartını sakladım," diyorum ona, bir Noel kartını üç yıl boyunca sakladığım için utanarak. Sadece istifçiler ya da saplantılı psikopatlar böyle bir şey yapardı. "Zarfin üzerindeydi."

"Adresinize baktım," diyor kivi kesmeye başlarken. "Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," diyorum hemen. "Çok tatlı olduğunu düşünmüştüm."

Bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bu yoğun göz teması arasındaki hava elektrik ısıyla yüklenirken tenim karıncalanıyor.

Uzaklaştığında kızarıyorum.

O kartı aldığımda çok duygulanmıştım. O yıl aldığım tek kart buydu ve Noel'i yapayalnız geçirmiştım. Birilerinin beni düşündüğünü bilmek çok güzeldi. Zorlu tatiller boyunca beni ayakta tuttu.

Kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve ben de bir fincan almak için ayağa kalkıyorum. "Kahve ister misin?"

"Biraz isterim," diyor olgun mangoları keserken. "Siyah."

Yemeği hazırlıyor ve çırpılmış yumurta, kruvasan, kahvaltılık patates, taze meyve ve avokadolu tosttan oluşan bir ziyafetle masaya oturuyoruz.

Yıllardır böyle yemek yememiştim. Aslında annem öldüğünden beri ilk kez biri bana yemek pişirdi. Her zaman lokantadan fazladan yemek alıp eve geldiğimde mikrodalgada pişiriyorum. Hiç böyle yemem.

"Burası çok güzel," diyorum dev pencerelerden dışarı bakarken. Jack sonsuza kadar uzanan dağların muhteşem manzarasına sahip. Sanki dünyanın el değmemiş bir yerindeymişim gibi hissediyorum. "Dün gece göremedim. Hava karardıktan sonra geldim."

"Etrafta olamadığım için üzgünüm," diyor kendine kızgın bir ifadeyle.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve hareketsiz kaldı. "Birdenbire ortaya çıkacağımı bilmiyordun. Özür dilemene gerek yok."

Aynı fikirdeymiş gibi görünmüyor.

"Ayrıca, sen... kazayla meşguldün."

İyi olduğunu umarak başparmağımı morarmış eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "Bu bir kaza değildi," diyor alçak bir sesle. "Sana yalan söylemek istemiyorum Ruby. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Bir kafes maçında yarışıyordum."

"Kafes maçı mı?"

İç çekiyor. "Ayda bir kez parti veren bir bar var. Gidiyorum çünkü, şey... bilmiyorum. Bana bir şeyler hissettiriyor."

"Açıklamak zorunda değilsin Jack," diyorum ona. "Sen de babam gibisin. İkiniz de doğuştan savaşçısınız. Uğruna savaşacak bir şey olmadığında zor olmalı."

"Yoktu," diyor beni izlerken alçak ve sahiplenici bir ses tonuyla. "Ama şimdi var."

Bana bakışından vücudum titriyor. Bana böyle bakmaya devam ederse, onu öpmek gibi çılgınca bir şey yapabilirim. Vücudum kontrolü ele almadan ve böyle aptalca bir şey yapmadan önce arkamı dönüyorum. Muhtemelen bana güler ve beni gönderir.

"Bunlar...? Eski fotoğraflar mı?" Sehpanın üzerindeki ayakkabı kutusuna şaşkınlıkla bakarak soruyorum.

"Evet," diyor ayağa kalkıp onları masanın üzerinden alırken. "Onları görmek istersin diye düşündüm."

Kutuyla geri döndüğünde kalbim dondu. Annemle babamın sadece bir fotoğrafı var ve bu benim için her zaman çok hassas bir nokta olmuştur. Annemin koleksiyonunu o öldükten sonra diğer eşyalarıyla birlikte bir depoya koymuştum ama aniden bir sel oldu ve hepsi mahvoldu.

Kutuyu karıştırırken ellerim titriyor, kalın fotoğraf yığınlarını topluyor ve aralarında geziniyorum.

Çoğu Jack'in gençliğine ait ve bunlar da bir o kadar ilginç. Yirmili yaşlarındaki fotoğraflarında çok fazla oyalanmamaya çalışıyorum-Donanma üniforması, parlak kahverengi gözler, muhteşem bir gülümseme. Mükemmel fiziği ve parçalanmış karın kaslarıyla bazılarında üstsüz. Bunlara daha sonra geri dönmem ve o duşta meşgulken daha uzun süre bakmam gerekecek. Hatta çıkarken bazılarını gizlice çekmem bile gerekebilir.

Jack ve babamın fotoğrafını gördüğümde "Vay canına," diye fısıldıyorum. Donanma SEAL teçhizatlarıyla bir ormandalar. Benim

Babam tıpkı onu hatırladığım gibi görünüyor. Onun muhteşem gülümseyen yüzüne bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Kolunu Jack'in omuzlarına atmış, çok kaygısız ve mutlu görünüyor.

"O gün annenin hamile olduğunu öğrendiği gündü," diyor Jack. "Yüzündeki o gülümsemeyi silememiştin."

Parmağımı yüzünde gezdiriyorum, baba olacağını öğrendiğini hayal ederken gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"Onu özlüyor musun?" Ben soruyorum.

Jack gözyaşlarını tutamıyor gibi görünüyor. "Her zaman."

Fotoğrafa geri dönüyorum ve bu kez Jack'e bakıyorum. Fotoğrafta çok yakışıklı ama ben önümdeki daha yaşlı versiyonu tercih ediyorum. Bu genç Jack'in gençlik enerjisi ve coşkusu olabilir ama benim Jack'imın sahip olduğu o kahverengi gözlerin ardındaki bilgelik ve yumuşaklık onda eksik.

"Olanlar hakkında kendimi hep çok... korkunç hissettim," diyor. "Bilmeni isterim ki Ruby, eğer yapabilseydim onunla yer değiştirirdim. Keşke ölen ben olsaydım ve sen de babana sahip olsaydın."

Bulanık yüzüne bakarken "Bunu bir daha asla söyleme," diyorum. Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve burnumu çekiyorum. "O kahraman olmak için doğmuş biriydi."

Jack uzun bir iç geçirir. "O kesinlikle bir kahramandı."

"Şu anda burada benimle olduğun için mutluyum," diyorum kocaman eline dokunurken. "Seni kurtardığı için mutluyum."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonra annemin bir fotoğrafı gözüme çarpıyor. Elime aldım.

ve onu gelinliğiyle gördüğümde gülümsüyorum. Gecenin sonu olmalı çünkü çok sarhoş görünüyor.

Fotoğraflar arasında gezinmeye başladığımda gözlerimden daha fazla mutluluk gözyaşı akıyor. Hepsi düğün fotoğrafları, ama sahnelenmiş, herkesin fotoğrafçı için hareketsiz durduğu türden fotoğraflar değiller. Bunlar sahne arkası, sınırsız erişimli ekimler.

Annemle babamın fotoğraf çektirirken çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümde gülüyorum. Dans pistinde dans ederken, baş masada öpüşürken, annem gecenin sonunda babamın omzunda uyurken başka fotoğraflar da var. Annemin başını öperken çok mutlu görünüyor.

"Bunlar inanılmaz," diyorum tekrar gözden geçirirken. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Zamanda geriye gidip o anın içinde bir sinek olmak için neler vermezdim. Onları bu kadar genç, bu kadar mutlu, bu kadar..."

Çok bunaltıcı. Duygularım beni ele geçiriyor ve gerçekten ağlamaya başlıyorum.

Jack ayağa kalktı ve arkamda durdu. Kocaman, sıcak kollarını bana doluyor ve ben ağlarken bana sarılıyor. "Her şey yolunda bebeğim," diye fısıldıyor. "Nerede olurlarsa olsunlar, seni düşünüyorlar."

Elimi koluna koydum ve derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

"Bunları yanında gtrebilirsin," diye fısıldıyor. "Onları almanı istiyorum."

Böylesine değerli bir hediyeıı kabul etmemeliydim ama kabul ettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Her şey için teşekkür ederim, Jack."

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim," diyor beni bırakmadan önce bir kez daha sarılırken. "Senin için her şeyi yaparım."

Yedinci Bölüm

Yakut

Duygusal **bir** sabahın ardından dışarı çıkıyoruz ve biraz eğlence.

Jack beni nefes kesici bir yürüyüşe çıkardı. Tam anlamıyla. Dağ o kadar dik ve o kadar hızlı hareket ediyor ki zirveye ulaştığımızda nefes nefese kalıyorum.

Zirveye vardığımızda sırtarak "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Etrafımda dönüyorum, kilometrelerce uzanan muhteşem dağları, aşağıdaki pitoresk küçük kasabayı, ağaçları, nehirleri, gölleri görüyorum - el değmemiş vahşi doğa ve mükemmel.

Çocukluğumdan beri böyle bir doğa harikası yerde bulunmamıştım. Ruhumu ısıtıyor ve kalbimi dolduruyor. Yaşananların travma ve dehşetinin sanki kötü bir rüyaymış gibi geçip gittiğini şimdiden hissedebiliyorum. Kendimi daha hafif ve rahat hissediyorum.

İş stresi ve sürekli eziyet yok. Uzun zamandır bir tatile ihtiyacım vardı. Sadece saklanıyor olabilirim ve sonunda topluma eskisinden daha kötü bir şekilde yeniden katılmam gerektiğinde çok daha stresli olacak -iş yok, artık çıkartma şirketi yok, daire yok, eşya yok- ama alabildiğimi alacağım. Bunu bir tatil gibi değerlendirmeye ve kendime hak ettiğim bir mola vermeye karar verdim.

"Burayı çok seviyorum," diyorum bir sincabın Jack'in ayakkabısının üzerinden geçip çalılıkların arasında kayboluşunu izlerken. "Bir gün emekli olduğumda buraya taşınmayı çok isterim. Tabii emekli olursam."

"Neden bekliyorsun?"

Ona bakıyorum ve utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Yani, neden şimdi taşınmıyorsun? Şehir senin için güvenli bir yer değil ve muhtemelen lokantadaki ve Çin lokantasındaki işini kaybedeceğini kendin söyledin."

"Hatırlatmayın bana," diye mırıldandım. İki patronum da affedici tipler değil ve neden hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kaybolduğuma dair herhangi bir mazeret duymak istemeyeceklerdir. Hâlâ ikisini de aramadım. Jack'in evine döndüğümde bunu yapmalıyım.

"Güzel olurdu," diyorum, kendimi biraz hayallere bırakarak. Sabahları dağlarda koşmak, kasabanın güvenliği, dost canlısı insanlar ve tabii ki Jack'e yakın olmak. Belki kiralık bir yer bulabilirim ve birinin garajının üstündeki boş bir odayı kiralayabilirim. Çalınan ekipmanları yeniden satın almak için para biriktirebilir ve etiket imparatorluğumu yeniden başlatabilirim.

Jack sert bir sesle, "Güzel, demek ki anlaştık," dedi. "Sen kalıyorsun."

Ona sırtarak bakıyorum. "Ben öyle demedim..."

Koruyucu gözleri üzerimde daralırken bir mırıltı çıkarıyor. "Göreceğiz bakalım. Hadi, aşağı inelim. Sana göstermek istediğim daha çok şey var."

Patikadan aşağı iniyoruz ama ben göz ucuyla Jack'e bakmaya devam ediyorum. Yeşil bir atlet giyiyor ve gözlerimi devasa kollarından ve geniş omuzlarından alamıyorum. Bu adam olabilecek en iyi şekilde bir canavar.

Keşke yaşlarımız birbirinden bu kadar uzak olmasaydı. Bu beni hiç rahatsız etmiyor -onun olgun yaşını seviyorum, çok seksi- ama beni hala en iyi arkadaşının küçük çocuğu olarak gördüğünü biliyorum. Acaba benimle ilgili bu imajdan kurtulabilecek miyim?

Ya da sonsuza dek arkadaş bölgesinde sıkışıp kalacaksam.

"Bunun gibi mi?" Fırlatma baltasını tutarken Jack'e soruyorum.

Arkama geçiyor, devasa kaslı gövdesiyle beni cüceleştiriyor. "Evet," diyor koca elini kolumda gezdirip bileğimi hedef tahtasıyla aynı hizaya getirirken. "Sana gösterdiğim gibi bırak. Koluna dik olduğunda."

O geri adım atarken derin bir nefes alıyorum. O etraftayken herhangi bir şeye odaklanmak zor, hele ki kocaman ahşap bir hedefe balta fırlatmak.

Bana eğlenmek için balta fırlatmayı sevdiğini söyledi, ben de denemek istediğimi söyledim. Varsayımsal bir gelecekte demek istemiştım, şu anda değil, ama hey, sanırım iri yarı bir dağ adamına aşık olduğunuzda arada bir böyle açık hava şeyleri yapmak zorundasınız.

Kolumu geri çekerken, "Gözünü hedeften ayırma," diyor. Kendimi utandıracağım, bunu biliyorum. Bu şey o hedefin yakınından bile geçmeyecek.

Derin bir nefes alıyorum ve bana gösterdiği gibi fırlatıyorum, ama düşündüğümünden daha kötü bir şekilde sağa doğru genişliyor
-Ve hedefin arkasında duran zararsız bir ağacın gövdesine batar.

"O l a m a z !" Nefesim kesildi, ellerim ağızma gitti.
"Üzgünüm, ağaç!"

Jack yürürken kıkırdıyor. "İlk deneme için oldukça iyi."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir tonda soruyorum. "Cidden orada durup bana bunun iyi olduğunu mu söyleyeceksin?!"

Daha sert gülüyor. "Olmayabilir. Tekrar deneyelim."

Bana başka bir balta uzatmaya çalıştığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak "Asla olmaz," diyorum. "Vahşi doğanın ortasında balta fırlatmaktan bıktım. Beni şu yanından geçtiğim küçük şirin kasabaya götürsen ve etrafı göstersen nasıl olur?"

"Randevu gibi mi?" diye soruyor. "Özür dilerim. Niyetim-"

"Evet," diyorum, yüzümde kocaman bir gülümseme oluşuyor. "Bir randevu gibi."

"İçmiyor musun?" Barmen gittikten sonra sordum. Ben bir bardak kırmızı bira sipariş etmiştim ama Jack sadece meşrubat istemişti.

"Hayır," diyor gülümseyerek ve başını sallayarak. "Artık içmiyorum."

"Ah," diyorum, bara gitmemizi önerdiğim için birden kendimi kötü hissediyorum. "Rahatsız olursan ya da başka bir şey yapmak istersen gidebiliriz."

Büyük elini benimkinin üzerine koyuyor ve tamamen yutuyor. "Sorun değil Ruby. Sen yanımdayken alkole ihtiyacım yok."

Yanaklarım kızarmaya başlıyor, bu yüzden yanaklarıma akan kırmızıyı görmeden önce arkamı dönüyorum. Bu bar çok şirin. Adı Cliffside Tavern ve Greene Dağları'nın en gözde mekanı gibi görünüyor. En azından bu gece öyle. Mekan tıka basa dolu ve bir çift aniden ayağa kalktığında barın sonunda iki bar taburesi kaptığımız için şanslıyız.

Tüm mekan ahşaptan yapılmış gibi görünüyor, ancak aynı anda hem sıcak hem de şık görünecek şekilde tasarlanmış. Hoparlörlerden eski klasik rock çalıyor ve dans pistindeki herkes Bryan Adam'ın Summer Of '69 şarkısıyla dans ediyor.

"1969'da hayatta mıydın?" Ona sırtarak sordum.

Gülüyor. "Hayır, ama çok yaklaştım. 1970 yılında doğdum.

Sen mi?"

Ona 2001'de doğduğumu söylemek istemiyorum. Bu sadece ona kıyasla ne kadar genç olduğumu hatırlatacak.

"Hayır, ben de 69'da hayatta değildim."

Beni izlerken kıkırdıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." İri yarı bir adam içki almak için yanıma sokuldu ve

Jack'in açık kahverengi gözleri ona dikildi. Adam gidene kadar kolunu koruyucu bir şekilde taburemin arkasına doluyor.

"Demek inşaatta çalışıyorsun?" Bu adamın hayatıyla ilgili

her ayrıntıyı bilmek isteyerek ona sordum. Bahsetti.

ama ayrıntılara girmedir. Onu çok merak ediyorum ama çok fazla bilgi vermeye gönüllü görünmüyor. Kendimi çözmeye adadığım bir bulmaca gibi.

Barmen içkilerimizi getirirken, "Canım istediğinde," diyor. Ben daha cüzdanıma uzanamadan Jack hemen parasını ödüyor. "Dostum Stan'in bir inşaat şirketi var ve eleman sıkıntısı çektiğinde zaman zaman ona yardım ediyorum. Paraya ihtiyacım yok ama arada bir eğlenceli oluyor. Dışarıda çalışıyorum, iyi egzersiz yapıyorum ve ekibinde her zaman gülmek için iyi olan bazı komik adamlar var. Yarı emekliyim sanırım."

Yarı emekli kulağa rüya gibi geliyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Bir lokantada mı çalışıyorsun?" "Bir lokantada çalıştım," diyorum hüzünlü bir kahkaha atarak. "Ben çalışmıyorum.

Beni geri alacaklarını düşünüyorum ama lokantalarda çalışmanın iyi yanı, her zaman köşede başvurulacak başka bir lokanta olması."

"Hoşuna gitmemiş gibi görünüyorsun..."

Ellerimi soğuk kupaya sararken iç geçiriyorum. "İşim üzerinde çalışmayı tercih ederdim ama sorun değil."

"Senin işin ne?"

Ona çıkartma şirketinden, tüm özel ekipmanları satın almak için nasıl para biriktirdiğimden ve ilk birkaç siparişimi aldığımda ne kadar heyecanlandığımdan bahsediyorum. Tüm platformlar, web sitem, siparişler ve diğer her şey hakkında saçmaladım. Söylediğim her şeyi sakince dinliyor, düşünceli sorular soruyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Özür dilerim," diyorum kendimi yakaladığımda. "Bu konuyu sonsuza kadar uzatabilirim. Sadece bir dahaki sefere bu konuda konuşmaya başladığımda beni durdur. Seni sıkmak istemiyorum."

"Beni hiç sıkılmıyorsun," diyor ses tonunda biraz sertlikle. "Tutkuların hakkında konuşmanı dinlemeye bayılıyorum. Yüzün ışılıyor. Bunu izlemek çok güzel. Seni saatlerce bu konuda konuşurken dinleyebilirim."

"Oh," diyorum, kalbim biraz daha sert çarparken birama bakıyorum. Bunu beklemiyordum.

"Tüm ekipmanlarınız...?"

O kelimeyi söylemek istemiyor. Sorun değil, çünkü ben de duymak istemiyorum.

"Evet," diyorum i çekerek. "Hepsi gitti."

Omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor ve dokunuşu içimde bir şeyleri ateşliyor. Ateşli arzu o elden yayılıyor ve göğsümde iek açıyor.

Bay Jack Michaels'a olan aşkım her zamankinden daha güçlü.

Barda saatlerce her şey hakkında konuşuyoruz. İkinci biramı bitirdiğimde, ikimiz de taburelerimize dönmüş ve dizlerim onun uzun kaslı bacaklarının arasına sıkışmış bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Game of Thrones'u izlemediğine inanamıyorum," diyorum daha da yaklaşıp erkeksi kokusundan güzel ve lezzetli bir nefes alırken. Ormanlık bir tıraş losyonu gibi kokuyor. Bira beni normalden biraz daha cesur yapıyor, bu yüzden eğilirken elimi kaslı kalçasına koyuyorum, yüksek sesli müziği güzel ve yakın olmak için bir bahane olarak kullanıyorum.

Aldırmıyor gibi görünüyor.

"Neredeyse hiç televizyon izlemiyorum," diyor yaklaşırken. "Okumayı tercih ederim."

"Kitapları severim," diyorum cilveli bir sırtışla. "En sevdiğim Lolita. Hiç duydun mu?"

O yanan kahverengi gözlerindeki açlıkla bana bakarken derin bir nefes alıyor. Şehvet dolu gözlerimiz söyleyemediklerimizi söylerken etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor.

"Ruby, ben-"

"Ruby!" diye bağılıyor bir kız, beni Jack'le birlikte saklandığım bu güzel küçük baloncuğun içinden çekip çıkarıyor. "Sen olduğunu sanmıştım!"

Liseye beraber gittiğim bir kız. Bazı arkadaşlarımız aynıydı ama hiçbir zaman o kadar yakın olmadık. Yine de, zamanlaması kötü olsa da onu görmek güzel.

"Hey, Michele!" Kocaman bir gülümsemeyle söylüyorum. "Burada ne yapıyorsun?!"

Yanıma geldi ve beni iki yanağımdan öptü. Jack'e kibarca gülümsüyor, ama sonra onun ne kadar büyük olduğunu görünce bir kez daha bakıyor.

"Buraya tatile geldim," diye bağılıyor müziğin üzerine. "Nişanlımla birlikte."

"Evleneceğini bilmiyordum!"

"Daha dün evlenme teklif etti!" diyor, bana yüzüğü gösterirken heyecandan başı dönüyor. "Beni bir şelaleye doğru güzel bir yürüyüşe çıkardı ve sonra dizlerinin üzerine çöküp teklif etti. Buna inanabiliyor musunuz?! Evleniyorum!"

"Çok güzel," diyorum, yüzüğün üzerinde büyük bir yaygara kopararak. "Bu o. Adı Doug." Bir adamı işaret ediyor

Barın karşısında iki kişilik yüksek bir masada. Adam yüzünde garip bir gülümsemeyle el sallıyor.

"Bu inanılmaz!" Ona söyledim. "Tebrikler, ben çok Senin adına sevindim!"

"Düğüne gelmek zorundasın," diyor. "Numaranı alayım."

Telefonunu çıkarırken Jack'e bakıyorum. Eski bir dostu görmek güzel ama keşke gitse. Onunla tekrar yalnız kalmak istiyorum.

Ona numaramı verdim ve sonra birlikte selfie çekmek için ısrar etti.

"Bu küçük kasabada sana rastladığıma kimse inanmayacak," diyor telefonu kaldırıp birkaç fotoğraf çekerken.

Gülümsüyorum ama aklım Jack'te. Onunla yalnız kalmak istiyorum. Sadece bu barda değil... Sadece ikimiz olmak istiyorum. Etrafta ne yaptığımızı görecektir kimse olmasın.

"Nişanlımın yanına dönmeliyim," diyor hoppa bir kahkaha atarak. "Temasta olacağım Ruby. Kahve falan içeriz."

"Kesinlikle!"

Jack'e hızlıca bakar, kibarca gülümser ve sonra gider.

Sonunda gittiğinde rahat bir nefes alıyorum.

"Buradan çıkmak ister misin?" Jack'e iyice yaklaşarak soruyorum.

İçimi ürperten bir bakışla bana bakıyor.

"Evet. Hadi gidelim."

Sekizinci Bölüm

Jack

Direksiyonu sıkıyorum ve sadece

Ana caddeden aşağı inerken nefesime odaklanıyorum. Gözlerimi önümde tutuyorum, yolcu koltuğumda oturan ve parlak, tahrik dolu gözlerle bana bakan seksi mi seksi, hafif çakırkeyif kıza değil. Saçları biraz dağılmış ama bu dağınık görünüm beni daha da tahrik ediyor.

Ve o ağız... o dudaklar... kahretsin. Kiraz rengindeler, ama daha da tatlı görünüyorlar.

Yapamazsın, kendime hatırlatıyorum. O yasak bölge.

"Aynı yaşta olduğumuzu düşünsene," diyor ensemdeki minik tüylerin diken diken olmasına neden olan o tatlı sesiyle. "Sence biz, bilirsin işte..."

Ona bakıyorum ve utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"...birbirimize ilgi duymak mı?"

Ne diyeceğimi bilemeden yutkunarak yola geri dönüyorum. Kaç yaşında olduğu umurumda değil. On sekiz ile yüz arasında, bu tanrıçayla ilgilenirdim.

Nasıl olmayayım? O her yönden mükemmel.

Bu gün hafızamdaki en iyi gündü. Başımın üzerinde dolaşan bir kıyamet duygusunun olmadığı ilk gün. Karanlığa gömülmüştüm ve o yeni bir ışık gibi parlıyor.

"Ama aynı yaşta değiliz," diye fısıldıyorum. "Ben senin baban olacak yaştayım."

"Buna hayal gücü deniyor Jack," diyor şakacı bir sırıtışla. "Ortadan bir sayı seç. İkimizin de otuz yedi yaşında olduğunu hayal et."

Otuz yedi yaşındayken Afganistan'da Taliban'ın yüksek rütbeli üyelerini avlıyordum. Bunu bir kenara itiyorum ve kendimi Ruby'nin daha yaşlı bir versiyonuyla hayal ediyorum.

"Tamam."

"Şimdi bir kafede takıldığınızı hayal edin," diyor zihninizde canlandırarak. "Yağmur yağıyor ve muhtemelen gazete ya da eski bir ciltsiz kitap okuyarak öldürecek bir saatiniz var. Kapının üzerindeki küçük zil çalıyor ve ben şemsiyemi sallayarak içeri giriyorum. Ne düşünürdünüz?"

"Bence içeride şemsiye sallamamalısınız çünkü içeri giren bir sonraki kişi için zemini tehlikeli bir şekilde kaygan hale getireceksiniz."

Şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Hadi, birlikte oynayalım!" diyor gülerek. "Benim hakkımda ne düşünürdün?"

"Dürüstçe mi?"

"Dürüstçe."

Etrafta araba olmayan karanlık bir yola saparken derin bir nefes alıyorum. "Senin şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadın olduğunu düşünürdüm. Rüya gördüğümü sanırdım. Bilmeden öldüğümü ve cennette uyandığımı."

"Masanıza oturup sizinle konuşsam kızarmıydınız?"

"Hayır. Ben de öyle umuyordum."

Beni izlerken gülümsüyor. Şimdi koltuğunda dönmüş, sırtını kapıya dayamış, tahrik dolu gözleri bana kilitlenmiş. Ne halt ediyor bu? Bunu neden bu kadar zorlaştırıyor?

"Ya harika vakit geçirseydik?" diye devam ediyor. "Numaramı ister miydin?"

"Seninle her zaman harika olurdu." "Ama numaramı ister miydin?"

"Hayır."

Yüzünde şakacı bir küçümseme ifadesiyle ağzı açık kalıyor. Alay ediyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımın kızıydın ve hangi senaryoda olursak olalım sana yaklaşmak yasak."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş, beni anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

"Sen çok tatlı bir kızsın Ruby," diyorum direksiyonu parmak eklemlerim bembeyaz olacak kadar sert sıkarken, "ama baban benim için hayatını verdi ve ben ona borcumu..."

"Neyle?" diye soruyor, sözümü bitirmediğimde koltuğunda doğruluyor ve orta konsola doğru eğiliyor. Yaklaşıp o yumuşak, tatlı dudaklarını kulağımdan bir santim öteye koyduğunda kalbim çarpmaya başlıyor. Göğüsleri

koluma bastırıyor. Beni öldürüyor. "Ne yaparak, Jack? Ne yaparak? Bana ne yapmak istiyorsun?"

Yola odaklanmaya çalışırken çenemi sıkıyorum ama o kadar güzel kokuyor ve o kadar yumuşak ki. Kulağımdaki o boğucu sesle sikim kaya gibi sert ve ağrıyor.

"Sadece seni eve götürmek istiyorum," diyorum derinden gelen cızırtılı bir sesle.

"Beni eve götürüp ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor, sesi şehvetle damlıyor. "Küçük kızına ne yapmak istiyorsun?"

Elini sert karnımın üzerine kaydırırken derin derin nefes alıyorum. Göğüsleri kolumda çok iyi hissettiriyor. Yumuşak saçları boynumu gıdıklıyor. O dudaklar bana bu kadar yakinken doğru düzgün düşünemiyorum.

"Bununla bir ilgisi var mı?"

Başımı eğiyorum ve o küçük el sıkılmış karnımdan aşağı ve sert horozumun üzerine kayarken inliyorum. Kulağımda inlerken kalın shaftımı ileri geri ovuşturuyor.

"Hoşuna gitti mi? Ağzıma koymamı ister misin?"

"Oh, lanet olsun..."

İyi olmaya çalışıyorum. Onu durdurmaya çalışıyorum ama eli üzerimdeyken bu imkansız.

"Sarhoş musun sen?" Fısıldıyorum.

"Seni sevmekten sarhoş oldum," diye fısıldıyor. Beni okşamaya devam ederken önce yanağımı sonra boynumu öpmeye başlıyor. "Çocukluğumdan beri sana aşığım."

Aman Tanrım... Bu da ne?

Bunu yapamam, ama dünyada tek istediğim bu.

Sanki içimde bir şeyler dönüyormuş, karışıyormuş ve bükülüyormuş gibi hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Siktir," diye inliyorum, sikimi ovuyor ve boynumu öpüyor. Onun tatlı etli kokusu aldığım her nefeste ciğerlerime doluyor, göğsümü ateşe veriyor.

"Ama baban..." Hızlı nefesler arasında fısıldıyorum. "Bunu ona yapamam."

"Babam ikimizin de mutlu olmasını isterdi," diyor öpücükler arasında. "Şu anda mutlu musun?"

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Ve benim ıslak, sıcak dudaklarım senin koca sikinin etrafına sarılsa mutlu olur muydun?"

Başım koltuğa düşüyor ve kısık bir hırıltı çıkarıyorum. Bu kızla bile yapamıyorum. Şansımı cehennemde deneyeceğim. Onunla geçireceğim birkaç saniyelik mutluluk için sonsuza kadar yanmaya değer.

Eğer varsa babası beni öbür dünyada bulabilir ve tüm günahlarım için beni cezalandırabilir. Beni tekrar öldürebilir.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bu beni mutlu eder."

"O zaman seni mutlu etmeme izin ver," diye fısıldıyor ağzımın kenarını öperken. "Seni çok mutlu etmeme izin ver."

Kendini kucağıma bırakıp kemerimi çekiştirmesini ve tırmalamasını hayretle izliyorum. Deriyi metal tokadan geçiriyor, fermuarı aşağı çekiyor ve küçük elini pantolonumun içine uzatıyor.

Yumuşak tenini tenimde hissettiğimde dudaklarımdan ilkel bir inilti çıkıyor. Parmaklarını zonklayan shaftımın etrafına sarıyor ve dışarı çekiyor.

"Oh," diyor, büyüklüğü karşısında şok olmuş. Hayranlıkla uzun bir an geçirirken eli kalın tabanımı kavlıyor.

Uzun ve karanlık yolda ilerlerken başımın arkası koltuğa yaslanıyor, başını eğip yumuşak ve dolgun dudaklarını sikimin şişmiş başına bastırırken ellerim direksiyonu sıkıca kavlıyor. Yumuşak bir öpücük veriyor.

Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum ama artık bunu durdurmanın bir yolu yok. Sınırı aştık. Geri dönüşü yok.

Seksi bir iniltiyle dudaklarını açıyor ve beni ağzına alıyor.

Islak dilini başımın üzerinde hissettiğimde "Siktir," diye inliyorum. O dudakları zonklayan şaftımın etrafında sıkıca sıkıyor ve beni daha derine götürerek aşağı kaydırıyor.

"İşte böyle bebeğim," diye fısıldıyorum ıslak, sıcak ağzının beni sardığını hissederken. "Aynen böyle."

Bir elimi yumuşak sarı saçlarının arasına sokuyorum ve o aşağı yukarı hareket ettirirken başını tutuyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok yasak, bu da onu çok daha kirli yapıyor. Çok daha iyi.

Sıktığı elini ağızıyla aynı hızda hareket ettirerek ıslak şaftımın üzerinde kaydırmaya başladığında yarı kapalı gözlerimi karanlık boş yolda tutuyorum.

O artık benim.

Ne kadar yanlış olduğu umurumda değil. Babasının bu konuda ne düşüneceği umurumda değil. Artık umurumda değil. Bundan sonra olmaz.

Ben bu melek gibi kadını alıp sonsuza dek elinde tutacak açgözlü bir piçim.

Onu koruyacağım, barındıracağım ve her ihtiyacıyla tek tek ilgileneceğim.

O benim olacak ve ben de onun olacağım. Günlerimin geri kalanı için.

"Oh kahretsin," diye inliyorum, beni derinlere zorladığında, büyük horozumun olabildiğince çoğunu ağzına aldığı anda. "Boşalacağım, bebeğim."

Bu sözler onu teşvik ediyor ve beni yeni bir yoğunlukla emmeye ve okşamaya başlıyor. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Karıncaalanma merkezimde başlıyor ve içime doğru ilerledikçe güçleniyor, her geçen saniye güç ve yoğunluk kazanıyor.

Başını sıkıyorum, ağzını sıkıma bastırıyorum ve sertçe boşalıyorum.

"Oh, lanet olsun!" Bu güzelliğin mükemmel küçük ağzının derinliklerine boşılırken kükrüyorum.

O sıcak, ıslak ağzı hiç durmuyor. Ona verdiğim her damlayı emmeye, yalamaya ve yutmaya devam ediyor. Çok yoğun. Çok güzel. Bu kızı asla bırakmayacağım. Asla. O tamamen benim.

Yanlışlıkla yolun çakıllı banketine yuvarlandığımda kamyon sarsılıyor ve sarsılıyor. Ruby soluk soluğa ayağa kalktı.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum kamyoneti asfalt yola geri çekerken. "Sadece biraz dikkatim dağıldı."

Kapıya yaslanmış, oturduğu yerde dönmüş, şehvetli bir sırıtışla bana bakıyor. Islak dudaklarını parmağıyla silerken ve sonra emerken gülümsüyor.

Her nefes alışımında göğsüm inip kalkıyor. Bana yaşattığı yoğun orgazm, kanımı damarlarımdan akan koyu bir şurup gibi hissettiriyor.

"Şimdi mutlu musun?" diye soruyor boğucu bir bakışla.

"Evet," diyorum sikimi pantolonumun içine geri sokup derin bir nefes alırken. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Dönüyorum ve karanlık aç gözlerle yavaşça ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Eve gittiğimizde, seni mutlu etme sırası bende olacak. Çok mutlu."

Beni izlerken sertçe yutkunuyor.

"Bu benim ilk seferim olacak," diyor o kadar alçak bir sesle ki doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

"Bakire misin?" Şok içinde ona dönerek sordum.

Bu kız gezegendeki en çekici kadın. İsteddiği herkese sahip olabilir. Neden beni seçtiğini hala anlamıyorum.

"Sadece seni istedim Jack," diye fısıldıyor. "Her zaman sendin. Çocukken bile seni severdim. Ders kitaplarıma senin adını yazdım ve babamdan bir resmini çaldım. Onu günlüğümde sakladım ve her gece ona baktım. Büyüdüğüm ve nihayet birlikte olabileceğimiz günü hayal ederdim."

"Artık rüya görmene gerek yok, bebeğim. Artık beraberiz."

Uzanıp elini tuttum. Elini sıkıyor ve ben de gaza basıp kızı yalnız yakalamak için dağa tırmanıyorum.

Onu yalnız yakalamak ve benim yapmak için.

Dokuzuncu Bölüm

Jack

Daha birbirimize girmeden

Ev. Kamyonetin kapısını çarparak kapatıyor ve kollarıma koşuyor. Üzerime atlarken onu yakalıyorum, bacaklarını vücuduma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Kendimizi tutmuyoruz. Bacaklarının arasından damlayan tatlılığı tadacakmışım gibi ağzının tadına bakıyorum. Dilimi derinlere sokup onu tadarken, sahiplenirken, onu benim yaparken inliyor.

Üzgünüm, Derek. O artık bana ait.

Yasak olması umurumda değil. Cazibesi çok güçlü. Baştan çıkarma dayanılmaz. Bu tatlı kızı alıp benim yapacağım.

Büyük ve güçlü ellerimle kıcını kavırıyorum ve ağzımın içinde inlerken yayılmış amını kendime doğru tutuyorum. Dilini ağzıma sokarken elleri saçlarımin arasında kayıyor, umutsuzca kavırıyor ve çekiştiriyor.

Bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru hissettirebilir? Sanki birbirimiz için yaratılmışız.

"İçeri," diye inliyor öpücükler arasında. "Beni içeri getir."

Sikim ağrırken onu ön kapıya kadar taşıdım. Taşaklarımı daha yeni boşaltmıştı, ama onlar çoktan dolmuş ve bu genç güzeli çiftleştirme ihtiyacıyla dolup taşmışlardı.

Onu kapıya doğru bastırdığımda ve sert aletim amına girdiğinde inliyor. Ben cebime uzanıp anahtarlarımı çıkarırken, ağızlarımız ve dillerimiz hala ıslak ve ıslak bir şekilde devam ediyor.

Bu kız dikkatimi o kadar dağıtıyor ki anahtarı kilide sokabilmek için birkaç kez el yordamıyla uğraşmam gerekiyor. Sonunda çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Onu içeri taşıırken ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken yüzümü ve boynumu öpüyor. Işıklardan birkaçı yanıyor ve mekâna sıcak bir parıltı veriyor.

Bacakları çözülüyor ve ayağa düşüyor. Uzaklaşırken ona sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ki gömleğini başından çekip çıkardığında nutkum tutuldu. Sarı saçları şehvet dolu gözlerinin ve ıslak, kışkırtıcı ağzının etrafında dağınık bir haldeydi.

Gözlerim göğsüne kayıyor ve beyaz dantelli sütyeninden dışarı taşan yuvarlak, diri göğüslerini görünce acı içinde inliyorum. O kadar ateşli ki. Onu çıplak istiyorum. Onun her lezzetli santimini görmek istiyorum.

Gömleğimi çıkarıp ona doğru giderken göğsümden ilkel bir hırıltı yükseliyor. Çenesini kavriyorum, başını geriye yatırıyorum ve dilimin üzerinde inlerken onu derinden öpüyorum.

Merdivenlere çarpana kadar ben ileri doğru sallanıyorum, o da geri sallanıyor. Duramıyorum. Şimdi duramam. Vücudum yanıyor

Onu.

Ağzından geri çekiliyorum ve dişleri alt dudağıma kenetleniyor, ben uzaklaşırken çekiştiriyor. Beni bir iniltiyle bırakıyor, o hevesli küçük elleri yine kemerimde. Koca sikimi tekrar içinde istiyor, ama bu sefer bacaklarının arasında. Alacak ama önce o tatlı, yumuşak, sırılsıklam bakire amcığının tadına bakmam lazım.

"Oh, Jack," diye inliyor göğsünü tutup sıkarken. Sütyenini tatlı göğüslerinin arasından bir avuç tutup aşağı çekiyorum. Çıplak göğüsleri ortaya çıkıyor ve en mükemmel pembe meme uçları bana bakıyor. Dizlerimin üzerine çöküp birini ağzıma götürüyorum ve sert tomurcuğu sertçe emiyorum.

"Evet," diye inliyor parmaklarını saçlarımin arasına sokup beni kendine doğru çekerken. "Oh, lanet olsun evet."

Diğer göğsüne geçiyorum, ağzıma alıp emmeden önce dilimi sert küçük meme ucunun etrafında yuvarlıyorum.

Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel memeler, ama şu anda daha fazlasına ihtiyacım var. Onun bakire amcığına ihtiyacım var.

Pantolonunun düğmesini açarken karnından aşağı doğru yalıyorum. Ellerimi pantolonun içine sokup her şeyi - pantolonunu, külotunu- aşağı çekerken inliyor.

Pantolonunu çıkarıp soyunurken o sıcak ıslak amcık tam yüzümün önünde. Uyarılmışlıkla parlayan yumuşak pembe dudaklarına bakarken ağzım sulanıyor.

Önümdeki bu yasaklanmış, kışkırtıcı manzaraya bakarken, merdivenlerden yukarı çıkamayacağımı biliyorum. Ona şimdi ihtiyacım var.

"Otur bebeğim," diye homurdandım. "Senin tadına bakacağım."

Merdivenlere inip bacaklarını kapatarak otururken keskin ve hızlı nefesler alıyor. Önünde diz çöküyorum ve avuçlarımı dizlerinin üzerine koyuyorum.

Şehvet dolu gözleri benim üzerimde, ama ben bacaklarını yavaşça açarken benimkiler sulu amına kilitlenmiş durumda. Aşağıda inanılmaz derecede yumuşak görünen sarı bukleleri var. Am dudakları çok pembe. Çok ıslak. Bacaklarını daha geniş açıyorum ve küçük, dar açıklığından boncuk boncuk berrak bir meyve suyu sızıyor.

Tutunduğum tüm kontroller elimden kayıp gitti. Açıgözlü bir hırıltıyla ileri atıldım ve dilimi onun bal dolu ıslak yarığına doğru sürükledim. Dilim klitorisinin üzerinde kayarken derin bir iniltiyle merdivenlerde eriyor.

Tadı cennet gibi. Doyamıyorum. Şimdiden onun amcığına bağımlı oldum. Bundan sonra her gün onu tadacağımı biliyorum.

Onu tekrar yalıyorum, tekrar ve tekrar, dilimi tatlı amının her santiminde kaydırıyorum. Dilimi ipeksi kıvrımlarının arasından, klitorisinin etrafından geçiriyorum ve sıkı bakire deliğine daldırıyorum.

Dizlerinin altından tutuyor ve bacaklarını benim için ayırıyor, hiçbir şey saklamıyor. Küçük kızım inlemeyi kesmiyor. Kalçaları dilimin ritmine göre dönmeye başlıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Ağır nefesimin sıcaklığını yıkamasına izin vererek soruyorum. Bu hissin etkisiyle titriyor. "Yumuşak küçük amını yalamam hoşuna gidiyor mu?"

Başı geriye düşerken "Evet," diye inliyor. Elleri yumruk şeklinde sıkılmış. Bu onun için çok yoğun.

Ağzımı tekrar ona dayadım, tatlı am suyunu dudaklarıma ve bıyıklarına sürdüm. Onu koklamak istiyorum

Ben sikimi içine sokarken.

Onu yaladıkça daha da sertleşiyorum. Sikim Zonkluyor. O kadar sert ki acıtıyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum dil darbelerimin arasında. "Şimdi üzerime boşal bebeğim. Erkeğinin aç ağzının her yerine boşal."

Klitorisine odaklandığımda inlemeleri ve iniltileri şiddetini artırıyor. Dudaklarımı etrafına sarıyorum ve sertçe emiyorum. Sert inciye dilimle fiskelediğimde ve ritmik bir hareketle emdiğimde çığlık atıyor, her tarafıma boşalması için çaresiz.

Vücudu sarsılıp titrerken o büyük ve güzel göğüsleri zıplıyor. Orgazmı şiddetle ilerlerken saçlarımı tutuyor ve neredeyse köklerinden çekip çıkarıyor.

"Evet," diye homurdandım. "Boşal üzerime, bebeğim."

Dudaklarım ve dilim açgözlülüğe dönüştü. Onu boşaltmak için çaresizim.

"Oh, Jack!" diye bağıyor aniden orgazm vurduğunda ve sıcak mutluluk tarafından tüketildiğinde. Isı dalgaları içinden geçerken vücudu kontrolünü kaybediyor. Bacakları etrafımda titriyor. Adımı tekrar haykırırken sarsılıyor ve kasılıyor.

Onu boşalırken izlemek gördüğüm en seksi şeydi. Arkama yaslanıp izlemek ya da bu ateşli küçük amcığı yemeye devam etmek arasında kaldım.

Kızım kararı ellerimden aldı ve ayağını omzuma itti. Şiddetli bir şekilde titrerken beni itiyor, bu hisler onun için çok fazla.

Arkama yaslanıp elleriyle yüzünü kapatışını izliyorum, az önce dağa tırmanmış gibi nefes alıyor. O muhteşem göğüsleri bir aşağı bir yukarı sallanıyor, amcığı hâlâ ıslak bir şekilde parlıyor. Aşık oldum. Takıntılıyım. Ona karşı koyabileceğimi nasıl düşünebilirdim ki?

Bir daha asla bu kadar aptal olmayacağım. Bu meleği bir daha asla geri çevirmeyeceğim.

O büyüleyici mavi gözleri bana kilitlenirken ellerini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Hadi yukarı çıkalım."

Arkasını dönüyor ve karşı konulmaz kıcını önümde gördüğümde üzerine atılıyorum. Elimde değil. Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor ama ben arkadan amcığını dilleyip tatlılığını yaladıktan sonra dilimi göt deliğine doğru sürüklediğimde soluk soluğa kalışı hızla inlemeye dönüşüyor. Islak dilimi üzerinde kaydırırken vücudu titriyor.

Bu kıza doyamıyorum. Elli üç yıllık hayatımı onsuz nasıl geçirdim? Elli üç dakikayı onsuz geçiremeyeceğimi biliyorum.

Sulu amını bir süre ağzıma bastırıyor ve sonra aniden benden uzaklaşıyor, merdivenlerden yukarı fırlıyor ve beni merdivenin dibinde şok içinde bırakıyor.

Çaresizlik içinde ona bakıyorum. Sertleşmiş sikim pantolonumun içinde ortalığı karıştırıyor, her yere pre-cum sızdırıyordu.

Sütyenini çıkarıp yere bırakırken sırtarak "Devam edecek," diyor. "Ebeveyn yatak odasında."

Şakacı bir ciyaklamayla odamda kayboluşunu izlerken kalbim küt küt atıyor. Baş döndürücü kokusu hala ağzımda,

Aldığım her ağır nefeste ciğerlerimi dolduruyor.

İlkel bir hırıltıyla merdivenleri koşarak çıkıyorum ve onu odama kadar takip ediyorum.

Yatağında oturuyor; sarı saçları omuzlarına dökülmüş, donuk gözlerle beni izliyor, bacakları birbirine yapışık, göğüsleri serbest. Kapı aralığında durup bir anlığına ona hayranlıkla bakıyorum. Varlığımdaki her hücre onu sahiplenmem için çılglık atıyor olsa da, gözlerimi olabildiğince uzun süre bu çarpıcı manzaraya dikiyorum.

Onu bir daha asla böyle göremeyeceğim. Bu kadar sağlıklı ve saf. Bekaretine dokunulmamış. Bu odaya adımımı atar atmaz, onu ondan alacağım.

Hepsi benim olacak.

Her büyüleyici ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum - kırmızı kabarık dudaklarındaki sırtış, yatak örtümdeki mükemmel küçük ayak parmakları, omurgasının kıvrımı, kalçalarının uzun ince şekli, düz beyaz dişleri ve o gözler... o lanet olası katil gözler...

Bekâretini çalma ve genç, olgun bedeniyle çiftleşme ihtiyacı çok fazla geliyor. Artık dayanamıyorum.

İçeri girerken kemerimi açtım ve doğruca ona yöneldim. Pantolonumu ve iç çamaşırımı indirirken sert sikim dışarı fırlıyor. Elimi kalın şaftımın etrafına sardığımı ve pantolonumdan çıkıp onun kadar soyunurken okşamaya başladığımı izliyor.

"Yere yat." Homurdanmalarım barbarcaydı. Artık sesimi bile tanıyamıyorum. Bu yasak güzellik beni yeni bir yere getirdi. Daha önce deneyimlemediğim ilkel bir yere.

Sırt üstü düşüyor ve bacaklarını benim için açıyor. Kalçalarını kavıyorum ve kıcı yataktan sarkana kadar onu öne doğru çekiyorum.

Bacaklarının arasında duruyorum, sikimin kalın başını ıslak yarığına doğru kaydırırken nefesimi tutmuş onu izliyorum. Başımı onun daracık bakire deliğine bastırduğimde sıcak am suyu tenime sızıyor.

Gözlerimiz buluştu.

Bu yanlış olamaz. Yanlış olamayacak kadar güzel.

O benim kızım ve ben de onun erkeğiyim. Bunu şimdi görebiliyorum. Geri dönüş yok. Artık utanç yok. Kendimden nefret etmek yok. Bu kız için her şeyi yaparım. Onu her türlü tehditten koruyacağım. İhtiyacı olan adam olacağım.

Babasının onayını alamam ama her gün onun hak ettiği erkek olmak için çabalayacağım. En iyi arkadaşımın kızının partneri olmasından gurur duyacağı bir adam.

Al onu, diye kükrüyor içimden sabırsız, karanlık bir ses.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve şişmiş başımı onun daracık küçük amına sokuyorum. Çığlık atıyor ve horozumun başı yumuşak bakire sığağına kayarken yatakta kıvranıyor.

"Kahretsin," diye haykırıyor, devasa cüssemin onu gerdiğini hissederken yüzü buruşuyor.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum bacaklarına yapışıp bir santim daha içeri iterken. "Uzun süre acımayacak."

Umarım. Bu küçük kedi çok sıkı ve benim horozumun uzunluğu ya da kalınlığı tam olarak küçük değil. Aramızdaki boyut farkı hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

Ama o hiç şikayet etmeden her santimini alıyor. Kirazına ulaştığımda ileri itmeyi bırakıyorum. Sert direnci hissettiğimde vücudum titriyor.

Yalan söylemediğini biliyordum ama onun içine giren ilk erkek olduğumun doğrulanması beni gurur ve onurla doldurdu. Bu tatlı kirazı benim için saklamıştı ve ben de onu alacağım. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona beklediği, yalvardığı şeyi vererek içine doğru itiyorum. Sert sikim onun sıcak amcığına tamamen giriyor ve amcığı sikime kenetlenirken onun iniltilerini dinleyerek orada tutuyorum.

İnanılmaz derecede sıkı. Tüm ben odaklanabileceğimiz tek şey sıkışıklıktır.

"İşte böyle bebeğim," diye fısıldıyorum kalçalarımı sallamaya başlarken, onu gevşetmeye çalışıyorum. O büyük memeler her harekette sallanıyor. Seksi inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Mükemmel bir kız. "Bu küçük amcık artık benim. Beni bırakmayacaksın, bebeğim."

"Yapmayacağım," diyor soluk soluğa. "Ben seninim, Jack."

"Aynen öylesin," diyorum sesime karanlık bir sahiplenme katarak. "Ve bu horoz tam da ait olduğu yerde. Sadece amını genişletmem gerekiyor bebeğim. Cesur olmana ihtiyacım var."

"Bununla başa çıkabilirim Jack," diyor inleyerek. "Üzerime fazla gelmene gerek yok."

Bacaklarını açıp kalçalarımı geri çekmeye başladığımda sırtıtıyorum ve sikimi tünelinden dışarı kaydırıyorum. Tam ucu dışarı kaymak üzereyken, onu tekrar doldurarak tekrar içeri itiyorum.

Çıglık atıyor, ama kalçalarını döndürüyor ve içine girerken göğüslerini sıkıyor. Amcığı çok sıkı ve bu onun için zor olmalı, ama tanıdığım her erkek kadar güçlü.

Kalçalarımı birkaç kez daha yavaşça pompaladım ve o da hazır. Yoğun gerginliğin bir kısmı gevşiyor ve beni daha kolay içine alıyor.

Korunmuyoruz ve onun gibi masum bir bakirenin doğum kontrol hapı kullandığından şüpheliyim.

Bu yükü onun genç ve olgun rahmine yönelteceğim. Bu kızı doğurmak istiyorum. Çocuğuma hamile kalmasını istiyorum. Taşınıp daha büyük bir ev alana kadar bu evi bebeklerimizle doldurmak istiyorum.

Derinlemesine ittiğimde sırtı kavisleniyor, daha sert, daha uzun vuruşlarla sıcaklığına girip çıkıyor. Amcığı sikimin etrafında kenetlenmiş, sıkıyor ve taşaklarımdaki döllerini çekmeye çalışıyor.

Onun vücudu da benim onu beslemek istediğim kadar beslenmek istiyor. "Sikimi içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?" İttiğim gibi homurdanıyorum. Her kalın santimini içeri soktum, sikimin kökünü onun güzel küçük amına bastırdım. "Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun bebeğim?"

"Çok iyi hissettiriyor," diye inliyor çarşafı avuçlarken.

Daha hızlı hareket etmeye, daha derin, daha güçlü vuruşlarla içeri kaymaya başladım. İlk seferinde yumuşak ve nazik olmayı planlamıştım ama onu sert ve hızlı bir şekilde becermekten kendimi alıkoyamıyorum. Ellerimi onun üzerinde görmeye devam ediyorum - parmak uçlarım etine çok sert giriyor.

Biraz sakinleşmem lazım. Onu incitmek istemiyorum. Geri çekiliyorum, sadece bir iki santim içeride tutuyorum.

O uyanık mavi gözler bana dikildi. "Ne oldu?"

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum," diyorum keskin nefesler alarak. "Seni incitmek istemiyorum."

"Durma Jack," diye yalvarıyor. "Beni asla incitemezsin."

Bacaklarını kıcıma doluyor ve beni tekrar içine çekiyor. Bunun için yalvarışını izlerken sırtıyorum. Babasının sertliğine sahip olduğu kesin.

Ona izin veriyorum, bu güzel küçük kedi üzerime boşalana kadar onu sertçe beceriyorum. Çıglıklar atıyor ve kasılıyor, seksi küçük vücudu yatakta kıvranıyor, ısı iç kısımlarını sular altında bırakıyor.

Bu sıkı amcık etrafımda kenetleniyor, boşalırken sikimi sıkıyor. İnanılmaz bir his.

"İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyorum o sakinleşirken, orgazm onu soldururken. "Şimdi erkeğin için arkayı dön."

Sertleşmiş sikimi içinden çekip çıkarıyorum ve shaftımı kaplayan pembe bakire kremine bakıyorum. Elleri ve dizleri üzerinde zıplıyor, baktığım güzel manzaradan habersiz. Yatağa tırmanırken kıcını sıkıca kavriyorum, onu arkadan almaya hazırım.

Başını eğiyor ve ben sikimi tekrar içine sokarken cennetteymiş gibi inliyor.

Şu anda aklımdaki tek şey onu yetiştirmek.

Kıcının yanaklarını çok sert bir şekilde kavriyorum ve yatak odanın diğer tarafına geçene ve zevk çıglıkları duvarlardan sekene kadar sikimi defalarca içine sokuyorum.

O benim.

Onun amına sahip çıktığım gibi rahmine de sahip çıkacağım.

Onun hamile olduğu düşüncesi... evimin etrafında koca bir göbek ve sert dolgun göğüslerle dolaşmak... Geri çekilmeden içeri girerken homurdanıyorum.

İkimizin de patlamaya hazır olması uzun sürmedi.

"Oh, Jack!" diye bağıyor. "Boşalacağım!"

Gözlerim onun sulu amına kilitlenmişti. Onu sikerken sıcak suyu her yere sızıyor. Dolgun taşaklarımdan aşağı damlıyor ve kaslı kalçalarıma sıçıyor. O kadar ıslak ki. Çok hazır.

Karanlığın içinden bir orgazm hücum ederken dişlerimi sıkıyorum. Bir hırıltıyla onu geri tutuyorum.

"Üstüme boşal, bebeğim. "Sikimin her yerine boşal."

Başını geriye atıyor ve amcığı shaftımın her tarafına boşalırken bir kükreme çıkarıyor. Ani gerginlik beni harekete geçiriyor ve sikimi onun derinliklerine sokup serbest bırakıyorum.

Yoğunluk beni sersemletiyor. Vücudumu kavururken ona yapışıyorum, daha önce yaşadığım tüm hislerden daha iyi.

Sıcak döl akıntıları sikimden çıkıp onun içine akıyor ve doğrudan istekli rahmine yöneliyor.

Umarım bu işe yarar. Umarım bu onu çiftleştirir.

Sikim son bir kez sarsılıyor ve tohumlarımdan son parçası da onun vücuduna giriyor.

Ondan çekiliyorum ve o yatağa yığılıyor, inliyor, ağır nefes alıyor ve kendini örtmek için hiçbir çaba göstermiyor.

Arkama yaslanıp onu vahşi sarı saçlarından, kıvrımlı omurgasından, üzerinde hala kırmızı parmak izlerim olan muhteşem kıcından ve sonra döllerimi sızdıran yumuşak kabarık amından inceliyorum.

O artık benim.

Sonunda hayallerimin kızına kavuştum.

Elli üç yaşındayken, yeterince uzun sürdü.

Ama Ruby'm beklediğime değdi.

Bekleyişin bittiğine sevindim.

Onuncu Bölüm

Yakut

II

Peki ya bu?" Gülümseyerek soruyorum parmağımın ucuyla Jack'in karnındaki iki inçlik yara izine dokundum.

Sabah yatakta uzanıyoruz - o sırt üstü yatıyor, ben yüzüstü yatıyorum - ve her seferinde bir yara izi olmak üzere onun geçmişini gözden geçiriyorum.

"Bu bir çıkarma göreviydi," diyor elini sakalında gezdirirken. "Size ülkeyi söyleyemem ama ormandı ve çok sıcaktı."

Dirseklerimin üzerinde dinleniyorum ve çarşafı sırtımın yarısına kadar geliyor. Buna doyamıyorum. Jack'in böyle konuşmasını ve eski hikâyeleri anlatmasını dinlemekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum.

"Babam orada mıydı?"

"Evet," diyor bana gülümseyerek bakarken. "Oradaydı, her zamanki gibi sürüye liderlik ediyordu."

Artık babam hakkında konuşabilmeyi ve üzülmemeyi seviyorum. Onunla ilgili tüm bu eski hikayeleri dinlemek istiyorum ve hiçbir gözyaşının onları mahvetmesini istemiyorum.

"Ormanın derinliklerindeki bir uyuşturucu laboratuvarının fotoğraflarını çekerken mekanik bir arıza yaşayıp yere çakılan bir Hava Kuvvetleri pilotunu kurtarmakla görevlendirilmiştik. Uyuşturucu kaçakçıları onu yakalamış ve esir tutuyorlardı. Gizlice girip onu çıkarmak zorunda kaldık."

Jack'in gençliğini, o seksi üniformayı giydiğini ve birbiri ardına tehlikeli durumlara atıldığını hayal ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O tanıdığım en cesur adam.

"Gece yarısı nezarethaneye vardık ve onu yakalamak için gizlice içeri girdik. Baban iki gardiyanı da öldürdü. Muhtemelen bunu sana söylememeliyim..."

"Hayır, sorun değil. Hiçbir şeyi atlama. Duymak istiyorum."

Bir an bana baktı ve sonra iç geçirdi. "Onlar kötü adamlardı, Ruby. Civardaki köylüleri taciz ediyorlardı ve köydeki erkeklerin yarısını pilotla birlikte hapsetmişlerdi. Çok kötüydü."

"Ne yaptın sen?"

"Görevimiz sadece pilotu almaktı. Fark edilmeden içeri girip çıkmaktı, ama her şey karanlığın içinden kafası kıyak ve ölüm perisi gibi bağırان bir herifin çıkmasıyla değişti. Ben kilidi açarken beni tam burada bıçakladı."

Karınçalanan parmak uçlarımı yumuşak, sıcak tenindeki soluk çizgide gezdiriyorum, hayatta kaldığı için çok mutlu ve minnettarım.

"Takımımızdaki Grouch adındaki bu adi herif onu kolayca alt etti ama ben kötü durumdaydım. Kıçımın üstündeydim ve kan kaybediyordum.

Bölgedeki tüm uyuşturucu kaçakçıları üzerimize gelirken, kırık bir boru gibiydik."

"Korkunç olmalı."

Elini saçlarında gezdiriyor ve hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor.

"Öyle değil miydi?"

Bana bakarken sertçe nefes veriyor. "Anlamalısın... O zamanlar... Bizim için korkutucu değildi. Ofiste sıradan bir gündü. Yaptığımız şey buydu. Eğlenceliydi."

"Eğlence mi?!"

Bana bakarken gülüyor. "Evet. Eğlenceli."

Eğlenceden bahsetmişken... Ben de biraz istiyorum.

Ona doğru sürünüyorum, serin çarşafın kıcımın üzerinden kaymasına izin veriyorum.

Ayağa kalkıp vücuduna sarıldığımda gözlerindeki bakış eğlenceden açlığa dönüşüyor. Çarşafı kucağından çekerken güçlü elleri karıncalanan göğüslerimi kavlıyor. Onları sıkıp bana inanılmaz gücünü gösterdiğinde inliyorum.

Islak amımı onun sert shaftının üzerine kaydırırken, "Çıkabildiğine sevindim," diyorum. Ben ona sürtünürken o inliyor. "Hâlâ tek parça olmana sevindim."

"En çok hangi parça için seviniyorsun?" diye soruyor gırtlaktan gelen derin bir sesle.

Uzanıyorum ve sıcak sularıyla ıslanmış kalın uzun aletini tutuyorum. "Bu."

Kalçalarımı yukarı kaldırıp güzel sikini açıklığıma doğru yönlendirip içeri kaydırırken ikimiz de inliyoruz. Üzerine çöktüğümde cennetteyim, sert uzunluğun içime derinlemesine girdiğini hissediyorum.

O çok büyük. Dağ gibi bir adam.

Ve o tamamen benim.

Geniş omuzlarına tutunuyorum ve kalçalarını hızlı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirerek ona binmeye başlıyorum.

Açgözlü kahverengi gözleri, yüzünün önünde aşağı yukarı zıplayan göğüslerime sabitlenmiş durumda. Bu adamı sikmeye bayılıyorum. şu andan itibaren her gün içimde olmasını istiyorum.

O koca eller kıcıma kayıyor ve amımla mastürbasyon yapar gibi beni aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor. Çok ıslağım. İçimden fışkırıyor ve leğen kemiğinin, sikinin ve büyük erkeksi taşaklarının her yerini kirletiyor.

"Tanrım, amın çok güzel," diye homurdanıyor, ben onu aşağı doğru itip klitorisimi sert pelvisine sürttüğümde. "İnanılmazsın, bebeğim."

Bana böyle seslenmesine bayılıyorum. Her zaman onun küçük kızı olmak istemişimdir.

İkimiz de çığlık atıp birbirimizin üzerine boşalana kadar ona tekrar biniyorum. Orgazm tatlı bir mutluluk gibi içimi yakarken onun adını haykırıyorum.

Sıcak dölleri amımın içini kaplarken ben onun göğsüne yığılıyorum ve o kocaman kollarıyla beni sarıyor. Beni sıkıca tutarken titriyorum.

Mükemmel olmalı, ama zihnimin arkasını kemiren huzursuz bir his var.

Sabahtan beri kafamın içinde huzursuz edici bir şey dolaşıyor. Sadece Jack bize kahve yapmak için kalktığında ve ben yatakta tek başıma yatarken ortaya çıkıyor.

"Resim! Kahretsin!"

Yataktan fırlıyorum, Jack'in devasa bornozunu üzerime sarıyorum ve mutfağa koşuyorum.

Beni gördüğünde gülümsüyor ve siyah boxer'ının içinde üstsüz bir şekilde mutfağında kahve yaparkenki güzel görüntüsü kalbimi o kadar durduruyor ki tüm endişelerimi unutturuyor. Ama sadece bir saniyeliğine.

"Bilgisayarınızı kullanabilir miyim?" Sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak ona soruyorum.

"Ofisimde," diyor. "Keyfine bak."

Merdivenleri hızla çıkıp ofisine girdim. Doğruca masasının üzerindeki dizüstü bilgisayara gidip Facebook sayfamı açıyorum.

"Kahretsin! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Dün gece Michele'le barda çektiğimiz bir fotoğraf sayfamda. Beni etiketlemişti.

Bakın Greene Dağları'ndaki Cliffside Tavern'de kime rastladım!

Yerimi bile yazmış. Çok fena sıçtım! Hemen etiketimi kaldırdım ve lütfen silmesi için ona bir mesaj gönderdim ama dün gece karşılaşmamızdan kısa bir süre sonra paylaşmıştı.

Crenshaw'ın kız arkadaşının uyarıları kulaklarımda çınlarken, hasta olacaktım gibi hissederek masa sandalyesine çöküyorum.

Gerçek isim yok, sosyal medya yok, telefon yok. Sizi bununla takip eder... Acımasızdır. Acımasızdır.

Ve şimdi gidip Jack'i de tehlikeye attım. Bu hiç iyi değil.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kapıda. "Küfrettiğini duydum."

Ona bakamıyorum bile. Çok utanıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Michele ile fotoğraf çektirmemeliydim. Her şeyi sosyal medyaya koyuyor!

"Her şeyi berbat ettim."

Yanıma geldi ve önümdeki masaya oturdu. "Ne oldu?"

Ona, altında kasaba adının yazılı olduğu resmimi gösterdim. "Peşimdeki adamlar şimdi buraya gelecekler. Beni bulacaklar."

"Hayır," diyor dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirip tıklamaya başlarken. "Beni bulacaklar."

"Bu daha da kötü!"

"Bu resmi yayınla," diyor dizüstü bilgisayarını geri çevirirken. Dün çekilmiş bir fotoğrafım ve arka planda Jack'in evi var. "Ve 'Silvergray Dağı'nda eğleniyoruz' gibi bir şey yaz!"

Dehşet içinde ona bakarken yüzüm düşüyor. "Delirdin mi sen? Kapına kadar gelecekler!"

"Aynen öyle."

Şaşkınlıkla ona bakarken başımı sallıyorum. "Hayır! Neden?"

"Zaten kasabaya geliyorlar, değil mi?" "Evet."

"Onları senin etrafında tutamam, bebeğim. Seni böyle güvensiz bir duruma sokamam. Seni kasabadaki güzel kulübeye yerleştireceğim ve bu arada onları buraya çekeceğiz."

Ona bakarken yüzüm dehşete düşmüş gibi görünüyor olmalı çünkü kıkırdıyor.

"Özür dilerim," diyor elimi tutarak. "Gülmek istememiştim."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?!" Çığlık atıyorum. "Bu adamlar senin evine gelecek!"

"Gelmelerini istiyorum," diyor sakince.

Gelmelerini mi istiyor? Adam deli.

"Benim işim bu bebeğim," diyor yumuşak, sakın bir sesle. "Ben bunun için yaratıldım. Onca yıl bunun için eğitildim - seni güvende tutmak için."

Bilgisayar ekranına bakarken inanamayarak başımı sallıyorum. "Bunu yapamam."

"O zaman ben yapayım." Dizüstü bilgisayarı alıp fotoğrafı paylaşıyor ve açıklamasına dağını etiketliyor.

Başımı eğiyorum, bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bu istediğimin tam tersiydi.

Çeneme hafifçe dokunuyor ve gözlerinin içine bakana kadar başımı kaldırıyor. "Etrafında hiçbir tehdide izin veremem Ruby. Hepsini ortadan kaldırmak benim işim. Sen artık benim kıızımsın ve seni güvende tutacağım."

Ona inanmak istiyorum ama bu çok korkutucu. Bir ömür boyu süren özlemin ardından nihayet Jack'e sahibim ve onu kaybetmek istemiyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor eğilip dudaklarımı usulca öperken. "Hiçbir şey için endişelenme. Seni güvende tutacağım."

Artık kendim için bile endişelenmiyorum. Sadece onun iyi olmasını istiyorum.

"Bundan emin misin?" Muhteşem Greene Mountain Lodge'a girerken Jack'e soruyorum. Burası, lobinin ortasındaki devasa görkemli şöminesi ve lüks her şeyiyle göz kamaştırıcı. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım.

Daha önce güzeldi ama tadını çıkaramayacak kadar gerginim. Tek düşünebildiğim Crenshaw ve adamlarının Jack'in evine gelmesi.

"Lütfen bu konuda bana güven," diyor yanaklarımı avuçlayarak ve gözlerimin içine bakarak. "Her şey yoluna girecek. Bu Crenshaw serserisinden çok daha kötü adamlarla karşı karşıya geldim. Ben bir Donanma SEAL'iyim, unutma."

Alnımdan öpüp tezgâha doğru yürürken sertçe yutkunuyorum. Tezgâhın arkasında bir çift tek yumurta ikizi duruyor, ikisi de siyah saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü.

"Merhaba," diyor Jack onlara.

İkisi de başlarını kaldırıp bakmak için acele etmezler ama Jack'i gördüklerinde ağızları açık kalır. İkisi de gözlerini kırpmadan ona bakıyor.

"Bir oda ayırtmak istiyorum. Elinizdeki en güzel oda."

İkisi de tek kelime etmiyor. Sadece huşu içinde ona bakıyorlar.

Jack cevap vermelerini bekler, ama sadece bakmaya devam e d e r l e r . Sanırım bu kızların yaşlı erkeklere karşı bir ilgisi var.

İsim etiketlerine bakarken gözlerimi deviriyorum-Tina ve Tiffany.

"Arkadaş ister misin?" Tina hevesle. "Bir saat içinde çıkıyorum."

"Ne?" Jack şok içinde başını geriye doğru sallayarak,

"Ne?" dedi. "Hayır." "Peki ya ben?" Tiffany gözlüklerini çıkarıp saçlarını kabartırken, "Peki ya ben?" dedi. "Dünyanı sallayacağım, ihtiyar.

Seninle işim bittikten sonra yürüteç kullanman gerekecek." "Ne?" Jack'in kafası karışmış görünüyor.

"Zaten misafiri var," diyorum kollarımı onunkilere sarıp tutarken ve onlara ters ters bakarken. "Sadece bir oda iyi olur, lütfen ve teşekkür ederim."

İkisi de gözlerini bana dikti. Ben de kendi gözlerimi onlara dikiyorum. Lauren adındaki müdür görüp koşarak gelene kadar bakışıyorlar.

"Kızlar, neden biraz ara vermiyorsunuz?" Lauren aceleyle masanın etrafından dolanırken şöyle diyor.

"Biz iyiyiz," diyor Tina, hâlâ bana dik dik bakarak.

Tiffany, Jack'e müstehcen bir bakış atarken, "Evet, biz gerçekten iyiyiz," diyor.

"Kızlar," diye tersliyor Lauren. "Ara verin. Şimdi."

Aç gözlerle utanmadan Jack'i içlerine çekerken yavaşça ayağa kalkıyorlar. Arkada gözden kaybolana kadar onlara bakıyorum.

"Onlar için üzgünüm," diyor Lauren gergin bir şekilde gülerek. "Yaşlı erkeklerin yanında biraz tuhaf oluyorlar. Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

Bize güzel bir oda verdi ve hatta bize indirim yaptı, böylece umarım resepsiyondaki sürünge­nleri unutacağız. Asansörle katımıza çıkarken durumun büyüklüğü bir kez daha yüzüme çarpıyor.

Jack'e bakıyorum, ağlamak istiyorum.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken "Sorun değil," diye fısıldıyor. "Bu geceden sonra seni bir daha asla rahatsız etmeyecekler."

Ona inanmak istiyorum, sadece... şansım çok kötü.

Odaya doğru yürürken midem düğümleniyor. Kapıyı açıyorum ve pencereden muhteşem manzarayı gördüğümde nefesim kesiliyor.

Jack aç gözlerini bana dikti.

Kapı kapanır kapanmaz, o büyük eller üzerimde, beni kaldırıyor ve yatağa taşıyor. Beni fırlatıp atıyor.

ve gömleğini çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum seksi bir bakışla yanıma geldiğinde. " u ikizler seni havaya falan mı soktu?"

Gülüyor ve derinden gelen bu ses beni biraz daha iyi hissettiriyor. "Beni havaya sokan tek kişi sensin, bebeğim."

Bacaklarımı açıyorum ve öldürücü bir bakışla bacaklarımın arasından sürünerek geliyor. Umarım kapıya Rahatsız Etmeyin yazısını asmayı unutmamıştır, çünkü rahatsız edilmek istemiyorum...

On Birinci Bölüm

Jack

Gece çökerken hazırlanıyorum.

Eski siyah kamuflaj kıyafetlerimi giyip kurşun geçirmez yeleğimi omuzlarıma geçirirken eski günlerdeki gibi hissediyorum. Hepsi hala uyuyor.

Keşke Derek burada benimle olsaydı. Göreve hazırlanırken birbirimizi hep güldürürdük. O yaşayan en komik orospu çocuğuydu.

"Küçük kızına göz kulak olacağım," diye fısıldıyorum ona, her neredeyse.

Artık kendimi kötü hissetmeyeceğim. Ruby ve ben birbirimize aitiz. Birbirimiz için yaratılmışız.

Kader onu kapıma kadar getirdi ve artık onu geri çevirecekmişim gibi davranmayacağım. İhtiyacı olan koruyucu ben olacağım. Benim olana zarar vermeye gelen herkesi öldüreceğim.

Eski kavanozu açıp kalın siyah macunu parmak uçlarımda hissettiğimde kalbim heyecanla çarpıyor.

Bunun özlemini çekiyordum. Ben doğuştan bir savaşçıyım ve savaşçıların bir amaca ihtiyacı vardır. Kendimizi işe yarar hissetmeye ihtiyacımız var. Koruyacak birine ihtiyacımız var.

Parmaklarımı kalın macunun içine sokup yüzüme sürüyorum ve savaş öncesi beklentinin nostaljik heyecanını iliklerime kadar hissediyorum.

İşim bittiğinde lavaboda ellerimi yıkıyorum ve aynadaki karanlık yansımama bakıyorum.

"Bunu Ruby için yapalım. Bunu Derek için yapalım. Bunu senin için yapalım."

Yumruğumu avucuma gömüyorum

ve sırtıyorum. Ben hazırım.

Bırak gelsinler.

Siyah Hummer garajımın önüne yanaşıyor ve beş adam dışarı dökülüyor. Saat sabahın ikisi civarı ve hava kapalı. Farlarından başka bir ışık kırıntısı bile yok ve bu salaklar yanlarına fener almayı akıl edememişler. Bu kolay olacak.

Bir ağacın yarısına kadar çıktım, dağılmalarını beklerken kalın bir dala oturdum.

Yarısı telefonlarındaki fenerleri açıyor. Dikkat çekmeye mi çalışıyorlar?

Sanırım avlanmaya alışık değiller. Korkulan sert adamlar olmaya alışkınlar, çok az direnç görüyorlar ya da hiç görmüyorlar.

Burada, dağlarda durum farklı. Burada,
Ben avcıyım.

Bir canavarla birlikte bir arenaya adım attıklarının farkında değiller.

Gözlerim Crenshaw'a kaydı. Ruby bana onu tarif etmişti; arkaya kayganlaştırılmış yağlı saçlar, soluk ten, ucuz siyah takım elbise. Hummer'ın yolcu koltuğundan indiğinde onu hemen fark ettim. Emir yağdırmaya başlayıp eve doğru hücum edince damarlarımda öfke kabarıyor. Üçü evin etrafında yürüyor, ikisi solda biri sağda. Şişman olan arabanın yanında oyalanıyor.

Önce onu çıkaracağım.

Crenshaw evimin kilitli olmayan ön kapısını açıp içeri girerken o da bir sigara yakıyor.

Bu tembel herif, birinin karşılık vermesini o kadar umursamıyor ki tampona yaslanıp telefonunda gezinmeye başlıyor.

Ağaçtan iniyorum ve ses çıkarmadan ayaklarımın üzerine düşüyorum. Kemerimde bir tabanca var ama onun yerine bıçağımı çıkarıyorum. Henüz diğerlerine haber vermeye gerek yok.

Dışarısı o kadar karanlık ve bu adam parlak ekrandan gözleri kamaşmış ki, siyah giysilerimle fark edilmeden ona doğru yürüyebiliyorum.

Elindeki telefonu tokatlayarak alıyorum ve bana soluk soluğa bakıyor. Tereddüt etmedim. Elim bir kobra gibi saldırıyor ve uzun keskin bıçak şahdamarına batıyor.

Bıçağı geri çekerken dehşet dolu gözlerle bana bakıyor.

Sıcak kan her yere sıçrıyor. Kanlı boynunu tutuyor ama her şey çok hızlı bitiyor. Hayat gözlerini terk ederken dizlerinin üzerine düşüyor ve sonra cansız bedeni yüzüstü toprağa çarpıyor.

Arka bacağı birkaç saniye seğiriyor ama sonra hareket etmeyi bırakıyor.

Evin etrafında dolaşmaya başladım bile. Bir çift haydutun gittiği yerden sola doğru ilerliyorum. Biri parmak uçlarında duruyor ve pencereye bakıyordu. Bıçağımın sapını sıkıyorum ve ona doğru yöneliyorum.

"Bir şey mi arıyorsun?" Omzunu tutarken hırlayarak fısıldıyorum. Şok içinde arkasına baktı. Bıçağı böbreğine saplayıp eldivenli elimle ağzını kapatıyorum ve o sırada çığlıkları gurultuya dönüşüyor.

"Ne oluyor lan?!" diye bağılıyor arkadaşı evin köşesinden dönüp arkadaşını öldürdüğümü görünce.

Birden elinde bir silah olduğunu hatırladı ve silahını kaldırdı. Bıçağı çekip çıkarıyorum ve olabildiğince sert bir şekilde ona doğru fırlatıyorum. Son anda yana savruldu ve bıçak omzunu sıyırdı.

Kahretsin, yaşlandıkça yavaşlıyor olmalıyım. Genç halim böyle kolay bir atışı asla kaçırmazdı. Derek şimdi beni görebilseydi kıcıyla gülerdi.

Adam toparlandı ve silahı bana doğrulttu. Altı el ateş ederken arkadaşını tutup arkasına saklanıyorum. Hepsi de canlı kalkanımın göğsüne isabet etti. Ben kendi silahımı çekerken o ellerimde gevşiyor.

Bu sefer ıskalamadım. Tetikçiyi tek atışta kafasından vurup anında öldürdüm.

Sanırım o kadar da yavaş değilim.

"Ne oluyor?!" diye bağılıyor evin diğer tarafındaki adam.
"Ivan! Michael! Neredesin?"

Elimdeki cesedi bırakıyorum ve o da yere düşüyor.

"Konuş benimle!" diye bağılıyor adam çılgınca bir sesle, ben evin önünden ona doğru yaklaşıırken. Gölgede kalıyorum, bu da beni koyu renk kıyafetim ve siyah makyajımla neredeyse görünmez kılıyor. O, pek değil. Silahını çılgınca bir o yana bir bu yana sallarken cep telefonunun ışığını da sağa sola sallıyor.

"Ne oluyor lan burada?!" Crenshaw en üst kattaki bir pencereden bağılıyor. Ruby'nin odası.

Öfke damarlarımda dolaşırken dişlerimi sıkıyorum, o pisliğin küçük kızımın odasında olduğunu biliyorum. Artık bu boku bitirmenin zamanı geldi.

Çılgın adamı iki kez vurdum. Bir kez göğsünden, bir kez de yere düşerken kafasından.

"Christoff!" Silah sesleri dağlarda yankılanırken Crenshaw bağılıyor. "Christoff, iyi misin?"

"Hepsi öldü!" Derin ve ilkel bir sesle bağıyorum.
"Buraya gel, sırada sen varsın."

"Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum. "Sen de kimsin be?"

"Ölüm meleği," diye bağıyorum. "Ruhları yiyen. Kızıma zarar vermeye çalıştığın için canını alacak olan adamım."

Gece gökyüzüne körlemesine ateş etmeden önce "Gel de al!" diye bağılıyor.

İşte bu, pislik. Tüm o mermileri boşa harca.

Ateş kesildi.

Gölgelerin arasına çömelip bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum.

Böceklerin vızıltısı ve çatırtısı dışında burası sessiz.

Vücudum gidip onu dışarı çıkarmam için bağılıyor ama oturup bekliyorum, bir kapının açılmasını bekliyorum.

Gençliğimde çoktan pervasızca onun peşine düşmüş olurdum ama gençliğimde Ruby yoktu. Eve sağ salım dönmem için beni bekleyen onun gibi muhteşem biri yoktu. Şimdiki gibi parlak bir geleceğim yoktu.

Akıllı olmak zorundayım. Ve dikkatli. Kızıma tek parça halinde dönmeliyim.

Arka kapı çarparak kapandı ve ben de silahımı çekmiş bir şekilde evin içinde koşturmaya başladım.

Nabzım hızla atarken evin etrafından arka bahçeye bakıyorum. Boştu. Nerede lan bu adam?

Arkamda bir silah sesi duyduğumda karanlık ağaçları tarıyorum.

Kanım dondu. "Bırak
onu."

Kahretsin.

Bu serseri bana nasıl sinsice yaklaştı? Yaşlanıyor olmalıyım.

Derek şimdi gülüyor olamazdı. Kötü
durumdayım. Ellerimi kaldırdım ve yavaşça
arkamı döndüm.

"Lanet silahını bırak dedim!" Crenshaw kükrer. "Sağır
mısın, ihtiyar?!"

Gözlerimiz buluştu. Ona bakarken kalbim şiddetle çarpıyor.

"Bırak onu!"

Silahı bırakıyorum ve bir takırtıyla yere düşüyor.

"Geri çekilin!"

Birkaç adım geri atıyorum ve silahımı kapıp kemerine sokuyor.

Bu pislik Ruby'mi öldürmeye çalışıyor. Ne kadar ölü olduğunu bilmiyor.

"Yüzündeki o şey de ne?" diyor, silahı bana doğrultarak. "Siktiğimin çılgın dağ ucubeleri. Kız nerede? Ruby nerede?"

"Ruby benim kızım."

"Bana nerede olduğunu söyle yoksa kalbine bir tane saplarım!"

"Beni durdurmak için o silahtan daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"İyi," diyor gözlerini kısarak. "Nasıl istersen öyle olsun."

Silahtaki mermi bitene kadar ateş ediyor. Dört kurşun göğsüme çarpıp ciğerlerimdeki nefesi keserken flaşlar arka bahçemi aydınlatıyor.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruldu ve eve çarptım. Dizlerimin üzerine düştüm, o dönüp aceleyle ön tarafa geçerken nefes nefese kaldım.

Beni öldürdüğünü sanıyor.

Kurşun geçirmez yelek giydiğimi bilmiyor.

O kurşunlar çok acıttı ve yarın çok kötü morarmış olacağım ama derimi delmediler.

Kalktım ve peşinden gittim.

"Kahretsin!" Evin diğer tarafından bağırdığını duyuyorum. "İşe yaramaz aptallar!"

Öldürdüğüm iki adamı bulmuş olmalı.

Peşinden gidiyorum. Bu sefer sessiz değilim. Ağırdan almıyorum. Gençliğimde sahip olduğum çılgın alfa enerjisinin bir kısmını kanalize ediyorum ve evin etrafında koşuyorum ve puşta doğru hücum ediyorum.

Beni görünce şok içinde nefesi kesildi ve belindeki silahıma uzanmaya çalıştı. Silahını çıkaramadan yüzüne sert bir yumruk indiriyorum. Homurdanarak tökezledi.

Peşini bırakmıyorum. Yumruğumu önce karnına, sonra da yüzüne indiriyorum.

Burnundan kan fışkırırken tökezleyerek geri çekiliyor.

"Onun peşinde başka biri var mı?" Onu takip ederken soruyorum. Benden uzaklaşmaya çalışırken önce bir ağaca, sonra bir başkasına çarpıyor.

"Siktir git!"

"Yanlış cevap."

Yumruğumu yanağına indiriyorum ve sendeleyerek geri çekiliyor. "Ruby'min peşinde başka biri var mı?" Tekrar sordum.

"Sadece ben," diye homurdanırken ağzından bir tomar kan tükürüyor ve bana ters ters bakıyor. "Ve onu bulduğumda... gerçekten biraz eğleneceğim. Yanlış adama bulaştın ihtiyar."

Yüzünde uğursuz bir sırıtışla pantolonunun içine soktuğu silahı kapıyor.

Bulutların arasından bir ay parçası parlıyor. Yanımdaki ağaca saplanmış bir bıçağın üzerinde parlıyor. Ruby'nin hedefe nişan aldığı ama ıskaladığı balta.

"Ruby'ye selamını ileteneğim," diyor silahı yüzüme doğrulturken. "Onu becerirken ve boğazını keserken."

Bu kadar
yeter. Bu iş
şimdi bitiyor.

Yana sıçrıyorum, baltayı ağaçtan kapıyorum ve şimşek hızında bir hareketle ona doğru fırlatıyorum. Balta havada takla atıyor ve göğsünün ortasına saplanıyor.

Atış yapamıyor.

Crenshaw dizlerinin üzerine çöktü, ben de ona doğru bakarak yürüdüm.

Homurdanarak baltayı göğsünden çıkardım ve boğazına dayadım.

"Yanlış kızla yattın," diye homurdandım. "O benim kızım."

Bana yalvaran gözlerle bakıyor, ama iş kızıma yönelik tehditleri sona erdirmeye geldiğinde merhamet yok.

Onu kesip açacağım ki kızım özgür kalabilsin.

On İkinci Bölüm

Yakut

Bu hayatımın en uzun gecesi idi. Saat dokuz. Sabah oldu ve ben hala Jack için endişelenerek volta atıyorum.

Annemin onca yıl boyunca bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Babam görev üstüne görev yaparken, bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bilmeden evde çıldırıyor olmalıydı.

Ona yeni bir saygı duyuyorum. Bu çok zor. Hiç uyumadım.

Aynanın önünde kendime, "Kendini yavaşlatmalısın," diye hatırlatıyorum. "Crenshaw'ın gelmesi birkaç gün sürebilir ve bunun gibi daha birçok gece geçirebilirsin."

Birkaç derin nefes alıyorum ama harap olmuş sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir işe yaramıyor.

Hepsi benim hatam. Buraya geldim ve Jack'i tehlikeye attım. Ne **d e r s e** desin, hayatı tehlikede ve

Benim yüzümden. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Jack, Crenshaw ve ekibinin icabına bakarsa ne yapacağım? Hiçbir şey olmamış gibi toparlanıp eve mi dönmem gerekiyor?

Kapının çalınması beni sarsıyor ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Hemen kapıya koşuyorum, gözetleme deliğinden bakıyorum ve Jack'in koridorda durduğunu görünce neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

Kapıyı çekip açıyorum ve kollarına atılıyorum, gözlerimde yaşlarla erkeksi kokusunu içime çekerken bacaklarımı beline doluyorum.

"İyisin," diye fısıldıyorum boynuna.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve beni odaya geri taşıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

"Elbette, ben iyiyim. Seni koruyacağımı söylemiştim."

Ayaklarımın üzerine düştüm ve ona baktım. Yüzünde, saç çizgisinin yakınında ve kulaklarının yanında siyah makyaj lekeleri var. Kıyafetleri temiz ama tırnaklarının altında siyah toprak çizgileri var ve bitkin görünüyor. Bir şeyler olmuş.

"Crenshaw geldi mi?" Adını söylemek istemediğim için sordum.

Jack başını sallar.

Sertçe yutkunuyorum, detay vermesini bekliyorum ama vermiyor. "Ve?!"

"Artık seni rahatsız etmeyecek, bebeğim. O ya da arkadaşları."

"Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.
"O acımasız.

O acımasız. O-"

"Kimsenin onu bulamayacağı dağlara gömüldü."

Vücudum aniden güçsüzleşiyor ve tuttuğum tüm gerginlik rüzgar gibi serbest kalıyor. O güzel rahatlama içime işlerken tökezleyerek geri çekiliyor ve yatağa oturuyorum.

Crenshaw öldü. Bir daha onun için endişelenmeme gerek yok.

Yavaşça Jack'e bakıyorum, ne söyleyeceğimi ya da şu anda hissettiğim muazzam minnettarlık duygusunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Onun sayesinde özgürüm.

İçimi kemiren bir endişe aklımı kurcalamaya başladı.
"Polis mi?"

Jack kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Onu asla bulamayacağız," der. "Arkadaşım Stan'in çok sayıda ağır makinesi olan bir inşaat şirketi var. Bana yardım etti."

"Oh," diyorum tıkladığımda. Onları vahşi doğada bir yerde toprağın derinliklerine gömmüş olmalılar. Eğer Jack sorun olmadığını söylüyorsa, ona inanmak zorundayım. Ne de olsa o bu alanda bir profesyonel.

"Teşekkür ederim Jack," diye fısıldıyorum ona bakarken.
"Sen benim kahramanımsın."

Bana içimi ürperten yorgun bir gülümseme veriyor.

"Sanırım beni... eve gitmekten... alıkoyan hiçbir şey yok."

O gülümseme çabucak kaybolur. "Seni durduruyorum."

Göğsüme bir sıcaklık doldu. Bu tam da duymak istediğim şeydi.

"Beni burada tutsağın olarak mı tutacaksın?"

"Seni burada kızım olarak tutacağım."

Onu izlerken yüzümde yavaş bir gülümseme oluşuyor.

"Benden büyük olman önemli değil Ruby. Babanın benim en iyi arkadaşım olması önemli değil. Biz birbirimize aitiz, bebeğim. Sen ve ben sonsuza dek. Geri dönme. Benimle kal. Benimle kal ve yeni bir hayata başlayalım. Birlikte daha iyiyiz, bunu biliyorsun."

Bu bir seçim bile değil. Onu her şeye tercih ederim.

"Tamam Jack," diyorum kızarmış yanaklarım ve kocaman bir gülümsemeyle. "Kalacağım ve senin küçük kızın olacağım."

Öne atılıyor, yanaklarımı kavırıyor ve beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öpüyor.

Yatağa geri düşüp onu üstüme çekerken inliyorum.

Rezervasyonumuza birkaç gece daha eklesek iyi olur... Buna ihtiyacımız olacak.

Sonsöz

Jack

Dokuz ay sonra.

Ruby yolcu koltuğunda eğilir ve bir çocuk gibi feryat eder.

yaralı bufalo. Ben daha da hızlanırken o şişmiş karnını tutuyor.

Elini tutarken ona "Harika gidiyorsun bebeğim," diyorum. O kadar sert sıkıyor ki canı yanıyor. Kızımın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.

Kasılma geçer ve kadın koltuğa gömülür, alnında boncuk boncuk terle ağır ağır nefes alır.

"İyi misin?"

"Evet," diyor nefes nefese bir ses tonuyla. "Sadece durma."

Onu böyle acı içinde görmekten nefret ediyorum. Eğer bunu ondan alıp kendim yaşayabilseydim, yapardım.

Onun için her şeyi yaparım.

Bana çok şey verdi. Bana yeni bir başlangıç verdi. Hayata yeni bir başlangıç.

O kapıma gelmeden önce, çok fazla içki içiyor, çok fazla sigara içiyor ve çok fazla kavga ediyordum - benim için kötü olan her şey.

Ama o hayatıma geri döndüğünden beri hiçbirine dokunmadım. Ne bir damla alkol, ne bir nefes sigara, ne de Dövüş Gecesi için The Cracked Barrel Saloon'a bir kez bile gitmedim. Stan geri dönmem için bana yalvarıyordu.

-Dövüşlerime her zaman büyük bahisler oynadı ve her zaman iyi kazandı ama hayatımın o karanlık kısmı sona erdi.

Tüm karanlık sona erdi.

Ben yıllar boyunca pek çok karanlık görmüş bir adamım ama Ruby benim ışığım. Şimdi bana rehberlik eden ışık o.

"Oww!" diye çığlık atıyor bir kasılma daha geldiğinde. Yüzü buruşuyor ve dişlerini sıkarak kasılmanın üstesinden geliyor.

Onu böyle görmek beni öldürüyor. Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum.

Onu çok seviyorum. Bu kıza tamamen takıntılıyım.

Geçtiğimiz dokuz ay tam bir mutluluktu. Evimde ona göz kulak olabileceğim bir yerde olması bile yeterince iyiydi, ama sonra bana hamile olduğunu söyledi ve tüm dünyam sarsıldı.

Son birkaç aydır karnının büyüdüğünü görmek, bebeğimin onun rahminde büyüdüğünü bilmek hoşuma gidiyordu. Tüm bu süre boyunca ellerimizi birbirimizden uzak tutamadık.

Şehirde bir işe girmek istiyordu ama hamileyken çalışmasını istemiyordum, bu yüzden bir gün ona sürpriz yaptım

boş bir odayı özel çıkartma şirketi için bir ofise dönüştürerek. Gözlerini bağladım ve içeri getirdim. Ona gösterdiğimde çok heyecanlandı. En iyi çıkartma yapma ekipmanını bulmak için çok araştırma yapmıştım ve hepsini onun için satın aldım. En üst düzey yazıcı, kesici ve hayal edebileceği tüm mürekkepler ve çıkartma kağıtları. Hatta ona yeni bir dizüstü bilgisayar bile aldım.

İşini hemen yeniden başlattı ve harika gidiyor. Her gün sipariş alıyor.

"Hastane hemen ileride," diyorum oraya doğru koşarken. "Neredeyse vardık."

Kamyonu park edip tekerlekli sandalye almak için yarışırken içimde bir heyecan oluşuyor. Bebeğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Bir kızımız olacak.

Ruby isim olarak Aurora'yı seviyor ama ben Jessica'yı seviyorum.

Her iki durumda da, umarım sağlıklı olur. Bundan daha önemli bir şey yok. Adı ne olursa olsun anne ve babası tarafından seviyecek.

Ruby'yi tekerlekli sandalyeye bindirip doğumhaneye götürdüm.

Ondan sonra doğum gerçekten kısa sürdü. Bebek dışarı fırlamadan önce onu odaya zar zor soktuk.

O kadar güzel ki. Şimdiden aşık oldum.

Minik bedenini kucaklıyor ve hayranlıkla mükemmel yüzüne bakıyorum.

Her şey için sabırsızlanıyorum. Kucaklamalar, sırtta gezdirmeler, dans resitalleri ve yemek kavgaları. Hatta kirli bezler, öfke nöbetleri ve dağınık ev için bile sabırsızlanıyorum. Sahip olacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmediğim bu kutsanmış yeni hayat için çok heyecanlıyım.

"Peki ya Amelia?" Ruby fısıltıyla sorar.

Kocaman ellerimde uyuyan bebeğime bakarken gülümsüyorum. "Amelia'ya benziyor," diye fısıldıyorum. "Bunu sevdim."

"Buraya gel," diyor Ruby, beni hastane yatağına doğru sallayarak.

Yanına oturuyorum ve ikimiz de hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını bilerek bebeğin uyumasını izliyoruz.

Artık bir ailemiz var. Benim bir ailem var.

Hayatıma giren bu iki yeni melek için çok minnettarım. Bittiğini sandığım bir hayat.

Artık bitmedi. Daha yeni başlıyor.

Sonsöz

Yakut

On Yıl Sonra...

II

Kızınızın ne yaptığına bakın," diyorum içimden. Amelia'yı mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden gördüğümde gülüyorum.

"Nereden bulmuş bunu?" Jack yanıma gelip onu izlerken kıkırdayarak soruyor. "Onu yıllar önce kaldırmıştım."

On yaşındaki sevimli kızımız, üzerinde hedef tahtası olan ahşap hedefin birkaç metre önünde duruyor. Fırlatma baltasını hizalayıp elinden geldiğince sert bir şekilde fırlatırken yüzünde kararlı bir ifade var. Balta bir gümbürtüyle hedefin tam ortasına çarpıyor.

İkimiz de şoktan gülüyoruz.

"Sana çekmiş," diyorum erkeğime bakarken.

Jack sıcak bir gülümsemeye onu izlerken, "Bir gün harika bir deniz komandosu olacak," diyor.

Bunu düşünmek bile istemediğim için başımı sallıyorum. Ailemde iki denizci olması benim için yeterli.

"Fok!" diye bağılıyor bir buçuk yaşındaki Max mama sandalyesinden. "Fok! Fok! Fok!"

Jack kaşlarını kaldırarak ona döner. "Belki de iki Navy SEAL'ımız olur..."

Jack gidip onu kaldırırken gülerken, "Gerçek foklardan bahsediyor," diyorum. "Hayvan, ama iyi denemeydi."

Tezgâha yaslanıyorum ve Jack'in Max'i kaldırıp karnına ahududu üflemesini izlerken gülümsüyorum. Keyifle ciyaklıyor.

Üç çocuğumuz var-Amelia, yukarıda odasında oynayan ortanca oğlumuz James ve küçük Max.

Jack dışarıdaki en şefkatli, sevgi dolu ve özenli baba. O harika bir adam ve benim olduğu için çok mutluyum.

Ailemize göz kulak olurken kendimi her zaman çok güvende hissediyorum. Hepimizin bizi koruyan kendi kişisel Navy SEAL korumamız var.

Bir balta daha tahta hedefe gümbürtüyle vurur.

"Onlarla oynaması sorun olmaz değil mi?" Pencereden dışarı bakarken endişeyle soruyorum. Yine hedefi on ikiden vurdu! Ne oluyor be? Bunu ilk denememde bir mille kaçırmıştım. Gerçekten babasının kızı.

Jack hiçbir şey olmamış gibi, "Evet," diyor. "Ona yıllar önce bir bıçağı nasıl düzgün kullanacağını öğrettim."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum, bunların hiçbirini duymak istemiyorum.

Donanma komandosu ve dağ adamı bir kocanız olduğunda, bazı şeyleri olurluna bırakmanız gerektiğini çabucak öğreniyorsunuz.

En azından çocuklarımla o kaçınılmaz gün geldiğinde, kendi başlarına dışarı çıktıklarında kendilerini nasıl koruyacaklarını bileceklerini biliyorum.

Gittiklerini görmek beni üzecek ama en azından Jack hâlâ benimle olacak. Kurtarıcım. Dağ adamım. Ruh eşim.

Ve o her zaman yeterli olacaktır.

Son!

Daha fazla dağ adamı!

[Dağlarda Kaybolmak](#)

[Dağlardaki Arzu](#)

[Dağlardaki Tutku](#)

[Dağlarda Bulundu](#)

[Dağlarda Huysuz](#)

[Dağlarda Özlem](#)

[Sabitlenmiş Dağ Adamı](#)

[Dağ Adamı Kurtarıldı](#)

[Dağ Adamı Alındı](#)

[Dağ Adamım İlham Perisi](#)

[Dağ Adamı Kutu Seti](#)

Hepsi Kindle Unlimited'ta!

Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!

OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Over The Top Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

Sesli Kitaplar

Tüm sesli kitap koleksiyonuma göz atın!

En sevdiğiniz OTT hikayelerinden her zaman daha fazlasını ekliyorum!

[OTT Sesli Kitaplar](#)

OTT'ye Takıntılı Olun

En son OTT haberleri için e-posta listeme kaydolun ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız ücretsiz bir kitap kazanın!

TAKINTILI

Olivia T. Turner tarafından
Posta Listesine Özel!

Ofisimin penceresinden dışarı baktığımda ve onu yan binada gördüğümde, ona sahip olmam gerektiğini biliyorum.

Sırf ona yakın olmak için çalıştığı bütün şirketi satın aldım.

Ofisimde bana bağlı olarak çalışacak.

Alttan, üstten, yandan; her pozisyonda birlikte çalışacağız.

Bu genç masum kız, çalışanlarımı çok çalıştırdığımı öğrenecek.

Ve yeni zengin CEO'sunun şimdiden ona takıntılı olduğunu.

Bu baskın ve güçlü CEO fazla mesai için yalvarmanıza neden olacak! Sadece bana mı öyle geliyor yoksa takım elbiseli ve kravatlı ateşli kaslı bir alfadan daha iyi bir şey yok mu!

Tüm kitaplarım sıfır hile ve garantili tatlı bir HEA ile GÜVENLİDİR. Keyfini çıkarın!

**Ücretsiz kopyanızı almak için
buraya tıklayın!**

Beni takip edin.

Olivia T. Turner'ın kitaplarının tam listesine şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.